

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

10. DUBNA 2011

Z obsahu:

Svatý Vavřinec z Brindisi
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
23. března 2011
- strana 2 -

Z dějin „kulturních bojů“
Grzegorz Kucharczyk
- strana 4 -

**Hozený růženec -
hozená milost**
- strana 5 -

Radost z víry
Małgorzata Sołtyk
- strana 6 -

Před oltářem
Adorace
Conchity Armidy
- strana 8 -

**„Modlitba“ je paprsek,
který proniká a zahání
temnoty**
Z knihy „Sdělení
Ježíše jednomu knězi“
od Mons. Ottavia
Michelinioho
- strana 9 -

Ježíšovy vnitřní bolesti (3)
Kamila Battista Varano
- strana 11 -

Sebastiano del Piombo (1485-1547): Vzkříšení Lazara

„Tělo bojuje proti duchu.“ stěžuje si svatý Pavel. „Snahy lidí tělesných vedou ke smrti.“ Nevstihuje ona osmá kapitola listu k Římanům výmluvně základní rozpor současného světa? „Ti, kdo žijí, jak chce tělo, usilují jen o věci tělesné. (...) Snahy lidí tělesných vedou k smrti. Kdo zasává do těla, z těla bude sklízet smrt. (...) Proto snahy lidí tělesných stojí v nepřátelství s Bohem, neboť nejsou podřízeny Božímu zákonu. Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu.“ Důvod, proč se tito lidé nemohou líbit Bohu, spočívá tedy v tom, že jdou ke smrti, tedy zcela opačným směrem, než kam míří On. Bůh však je život a chce, abychom žili, a to jeho životem a s Ním. Současný svět však programově nastoupil a prosazuje svoji zcela zvrácenou cestu.

Zdá se to až neuvěřitelné, s jakou samozřejmostí a drzostí se člověk staví proti Bohu. Lidé si vzpomenu na Boha, když se objeví velká katastrofa, a ptají se, jak se na to Bůh může dívat. Ale jestliže s takovou sebejistotou chtějí zaujímat jeho místo, neměli by nejdříve sami sobě položit otázku: Jak se na to všechno můžeme dívat my? Jak se můžeme dívat na spoušť, kterou sami za sebou zanecháváme? Jak se můžeme dívat na trvalý pogrom, jaký postihuje celé miliony těch, kterým není dovoleno ani se narodit? Jak se můžeme dívat na miliony lidí a mezi nimi především děti, které umírají hladem, jak se můžeme dívat na bezohlednost vůči životu přírody, která je bezohledně devastována jen z důvodu našeho okamžitého prospěchu, jak se můžeme dívat na svou pýchu, která si troufá zasahovat do samého nitra a tajemství stvoření, při čemž není schopna domyslet katastrofální a často nenapravitelné důsledky, které taková bezohlednost s sebou přináší?

Za této situace je velmi užitečné ohlédnout se do svých dějin a podívat se, kdy a jak se začala rodit taková lidská troufalost, která staví jak člověka proti Bo-

hu, tak také člověka proti člověku. Všechna lidská troufalost má jediný kořen, a tím je hřích. A tak jako věřící křesťané jsou nositeli dědictví, které jim zanechali jejich otcové, tak i ti, kteří dnes vystupují jako protivníci tohoto dědictví, přijali své nepřátelství od svých otců. Velkou ironií dějin je však skutečnost, že jak jedni, tak druzí otcové mají své společné otce.

Již několikrát jsme rozvažovali o tom, jak neblahé dědictví zanechala po sobě reformace a co všechno se od ní odvíjí. Velmi pozoruhodná je při tom okolnost, že tento fenomén nevznikl v době, kdy by náboženství a svět stály proti sobě. V oné době bylo v Evropě jen jedno náboženství a to ovládalo všechny oblasti života a prostupovalo i záležitosti politické a sociální. Ale protože ti, kteří spravovali jak církevní, tak světské záležitosti, se podle svého náboženství ve svém praktickém jednání někdy také neřídili, vznikalo mnoho nesrovnalostí a zlořádů, i takových, které byly přímo do nebe volající.

To, co do této situace vnesl Luther, představovalo kopernikovský obrat v pojetí náboženství. Tento velmi nadaný a sebevědomý muž potřeboval utišit své velmi znepokojené svědomí a neměl ochotu použít k tomu té cesty a těch prostředků, jaké mu nabízel Bůh skrze církev a jeho řeholní život. Dospěl k objevu, jak svůj problém může vyřešit zcela sám tím, když si upraví obsah pojmu víra. Zdálo se mu, že ho Písmo opravňuje k vyhlášení nového způsobu ospravedlnění. Víra pro něho přestala být pokorným přijetím toho, co nám Bůh zjevil a co nám skrze svou církev předkládá k věření, a stala se slepou důvěrou, že Bůh nám slíbil spásu, a proto nám přičítá zásluhy svého Syna bez ohledu na naše skutky. Rozhodující je pro nás jen tato důvěra. Svátosti přestaly pro něho sehrávat roli a církev jako instituce se mu stala problémem a vlastně

Dokončení na str. 13

Svatý Vavřinec z Brindisi

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 23. března 2011*

Drazí bratři a sestry, rád ještě dodnes vzpomínám na slavnostní přijetí, kterého se mi dostalo v roce 2008 v Brindisi, ve městě, kde se narodil r. 1559 významný učitel církve, světec Vavřinec z Brindisi, což je jméno, které přijal Giulio Cesare Rossi, když vstoupil do řádu kapucínů. Již od dětství ho přitahovala rodina svatého Františka z Assisi. Když mu tedy v sedmi letech zemřel otec, svěřila ho matka péči konventních bratří ve svém městě. Několik let poté se přestěhoval i s matkou do Benátek a právě v Benátkách poznal kapucíny, kteří se v té době dali velkodušně do služeb celé církve, aby podporovali velkou duchovní reformu zahájenou tridentským koncilem. V roce 1575 složil Vavřinec slavné řeholní sliby a stal se kapucínským mnichem a v roce 1582 byl vysvěcen na kněze. Již během církevního studia prokazoval vynikající intelektuální kvality, jimiž byl nadán. Osvojil si snadno antické jazyky, řečtinu, hebrejštinu a syrštinu, i ony moderní jako francouzštinu a němčinu, které se připojily ke znalostem italštiny a oné latiny, jakou tehdy hovořili všechny církevní osobnosti a lidé kultury.

Apoštol Tridentina

Díky takovým jazykovým znalostem mohl Vavřinec rozvinout intenzivní apoštolát mezi lidmi různých kategorií. Byl působivým kazatelem, protože znal hluboce nejen Bibli, ale také rabínskou literaturu, takže sami rabíni nad tím žasli, obdivovali ho a projevovali mu úctu a respekt. Jako teolog znal Písma svatého a církevních Otců byl schopen příkladným způsobem vysvětlovat katolickou nauku křesťanům především v Německu, kde

lnuli k reformaci. Jasným a klidným výkladem ukazoval biblické a patristické základy všech článků víry, které zpochybil Martin Luther. Mezi nimi primát Petra a jeho nástupců, božský původ episkopátu, ospravedlnění jako vnitřní proměnu člověka, nezbytnost dobrých skutků ke spáse. Úspěch, jakému se těšil, nám pomáhá pochopit také dnes, když vedeme s takovou nadějí ekumenický dialog, jakou posilou je Písmo svaté čtené v duchu tradice církve, což představuje neodmyslitelný prvek základního významu, jak jsem chtěl připomenout v apoštolské exhortaci *Verbum Domini* (46).

I prostí věřící, kteří si neosvojili velkou kulturu, byli obohaceni přesvědčivým slovem, jakým se Vavřinec obracel k obyčejným lidem, aby jim připomněl nezbytnost uvádět vlastní život do souladu s vyznávanou vírou. Byla to velká zásluha kapucínů a jiných řeholních řádů, kteří v 16. a 17. století přispěli k obnově křesťanského života tím, že pronikli do hloubky společnosti svědectvím svého života i jasnou naukou. I dnes potřebuje nová evangelizace dobře připravené, horlivé a odvážné aposto-ly, aby světlo a krása evangelia převládly nad kulturní orientací etického relativismu a nad náboženskou lhovostí a přetvořily různé způsoby jednání a myšlení v autentický křesťanský humanismus. Je udivující, jak svatý Vavřinec z Brindisi dokázal vyvíjet bez přestání tuto aktivitu oceňovaného a neúnavného kazatele v mnoha městech Itálie a v různých zemích, a to i přesto, že zastával jiné závažné úkoly s velkou odpovědností. Byl totiž pro celý kapucínský řád profesorem teologie, učitelem noviců

Dokončení na str. 12

Důvěra lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.

Vrať se k Pánu, který tě zve k sobě, aby hluboce lidským způsobem obnovil a posílil tvou důvěru a víru. Právě totiž přišlo za ním poselství od Ježíšových přátel: *Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.*

Není to spíše než pouhá zpráva krásná a vroucí modlitba? Milující sestry se dovolávají lásky milujícího přítele. V tomto vzkazu není ani stín netrpělivosti. Její naléhavost je zcela jiného rázu. Ten, kdo miluje, ví dobře, že lásce se nemusí napovídat, co by měla udělat. Nezapomínáš ve svých prosbách na to, jak nekonečně Ježíš miluje tebe i ty, za které prosíš? Co může scházet těm, kdo si mohou být jisti jeho láskou? Ale protože tato Boží láska je nekonečně větší a mocnější než každá lidská láska, nesmíš se divit, že Pán se může chovat zcela jinak, než jak bys předpokládal, a to ať ti je vysvětlením, proč nespěchá za Lazarem, ačkoliv ho tak miluje. Každá tvoje netrpělivost by jen prozrazovala, že si Ježíšovou láskou nejsi jist.

Pánovým učedníkům, jak se zdá, toto otálení vyhovuje. Mají totiž obavy o svůj život. Myslí na svou bezpečnost víc než na nouzi milovaného přítele. Když chce Ježíš odejít, aby svého přítele probudil, zdá se jim, že by se měl uzdravit sám. To je smýšlení lidské krátkozrakosti, která *klopýtá, protože v ní není světla*. Všimni si Tomášovy poznámky. On jediný se snaží dodat odvahy sobě i druhým: *Pojďme, zemřeme s ním!* Ale jak velké duchovní proměny bude ještě zapotřebí, aby taková prohlášení nezůstávala prázdným gestem! Pán však zná své milované učedníky. Místo výčitek pro ně chystá výmluvnější odpověď. To, co zamýšlí, podnikne právě také proto, *aby uvěřili*. Dokonce vítá Lazarovu tragickou situaci, která se má stát důvodem k radosti především proto, že tak bude oslaven Otec a posilněna víra. Utrpení, ve kterém nezapomínáš na Pána, může přinést i druhým nesmírný a útěchyplný dar víry. *Pojďme k němu!*

Marta vychází Pánu vstříc jako první. Poďekuj jí za její obdivuhodné vyznání víry, které je předzvěstí křesťanské jistoty: Tam, kde je Ježíš, tam nemá místo smrt. Společenství s Pánem, který je *vzkříšením a životem*, je opravdu nejbezpečnější zárukou života. *Věříš tomu?* A pamatuj přitom, že kdykoliv se ti zdá, že Pán je od tebe povážlivě daleko, není to on, kdo se vzdálil, ale ty. Ježíš je vždy *zde a volá tě*.

Nemyslíš, že Lazarův dům přitahuje Ježíše také proto, že je to prostředí tak prosycené

láskou? Jak poznáváš z Martiných slov, láska proniká i všechno její uvažování: věří s takovou jistotou v Ježíšovu všemohoucnost, protože je přesvědčena, že Bůh ho nekonečně miluje, proto mu *dá, začkoliv požádá*.

Láska, která zavládla v tomto domě, je skutečně přitažlivá a podmaňující. Spočítej, můžeš-li, všechny ty, kteří již čtvrtý den přicházejí až z Jeruzaléma, aby měli účast na bolesti těchto svatých žen. Vracejí se sem stále znovu, protože z celého srdce touží potěšit ty, které jim nejsou lhostejné. Slzy těchto zarmoucených žen proto tak dojmají početné smuteční hosty, protože tyto slzy nejsou projevem zoufalství ani beznaděje, ale jsou to slzy sester, které hluboce milují. Ale tito laskaví hosté při vši své solidaritě, když se ocitají tváří v tvář tajemství žalu a smrti, bolestně pociťují také svou lidskou bezmocnost. Není toto společenství zralé, aby právě uprostřed něho Bůh projevil moc své soucitné lásky?

Buď opravdu vděčný svému Pánu, že tě bere s sebou do tohoto domu a do této situace. Vstupuje do Betánie jakožto ten, kdo má nejen nekonečnou moc, ale i nekonečný soucit. A tak dříve, než dá průchod své moci, chce ti ukázat, jak hluboce cítí s lidskou bolestí. Uprostřed tolika plačících se ani Ježíš neubrání dojetí. Bůh se nestydí za své slzy. Ony ti totiž připomínají, že ušlechtilý soucit, který lidi spojuje, dojmá i potěšuje, se nezrodil zde na zemi. I ten, jehož jsi svědkem zde, je jen odleskem soucitu, který od věčnosti sídlí v Božím Srdci.

Vždyť tento božský soucit nepřivádí Ježíše pouze do Betánie, ale přivedl jej až z lůna Otcova na tento svět. On však zde nestojí před smrtí bezradně jako my. Přišla chvíle, aby se zeptal: *Kam jste ho položili?*

Nad mrtvým přítelem i *Ježíš zaplakal*. Kdykoliv budeš stát nad hrobem, vzpomeň si na tyto slzy. Ježíš tu nepláče jen nad Lazarem, ale nade všemi, kteří musíme projít branou smrti, ačkoliv nás stvořil k životu. Jeho soucitné srdce se s tím nemůže smířit: *Každý, kdo ve mne věří, i kdyby umřel, bude žít*. Nezáleží na tom, zda leží v hrobě den, čtyři dny či tisíc let. Záleží jen na tom, *zda má Kristova Ducha*. Tuto jistotu přišel Ježíš do Betánie potvrdit. Abychom uvěřili, že mluví jako ten, *kdo má moc*⁽¹⁾, volá silným hlasem: *Lazare, pojď ven!* – *Rozvažte ho a nechte odejít*.

Myslíš, že všichni uvěří? Někteří půjdou a řeknou farizeům, co se stalo. *Kdo nemá Kristova Ducha, nemá lásku, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 7,29; ⁽²⁾ srov. Lk 16,31.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 37,12–14

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usidlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal,“ praví Hospodin.

2. čtení – Řím 8,8–11

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobeno smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Evangelium – Jan 11,1–45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Maria a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocný.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocný, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí ve světle tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš

Dokončení na str. 8

Z dějin „kulturních bojů“

Diktátorský režim relativismu, který opanoval evropskou politiku a kulturu a před kterým systematicky varuje Benedikt XVI., je pokračováním „kulturních bojů“, které se na našem kontinentě odehrávají ustavičně počínaje rokem 1789.

„Kulturkampf“ (z němčiny: boj o kulturu) měl své místo nejen v bismarckovském Německu, ale měl již dříve své horlivé zastánce ve Francii, v Itálii, v Portugalsku a ve Španělsku. Týká se tedy především katolických zemí a ve všech těchto zemích nabyt nakonec podoby brutálního boje různých odvětví liberalismu proti katolické církvi za pomoci státního aparátu. Všechno to doprovázela velká propaganda o „pokroku“, „šíření správné výchovy“ a „svobody“. Právě té poslední bylo ovšem ve všech kulturních bojích nejméně. Svobodu v pojetí liberálů provázela vždy železná pěst státní moci, která při té příležitosti zpravidla rozšiřovala rozsah své kompetence. Jak v 19. století, tak v současnosti takové kategorie svobody jako svoboda výběru vlastní životní dráhy (např. dráhy řeholního života) nebo nezadatelné právo rodičů na výchovu vlastních dětí podle vlastního svědomí (např. v církevních školách) byly pokládány za nepřijatelné z hlediska „vyššího cíle“, jakým bylo zavádění nové kultury výjimečnými zákony a policejním útlakem.

Prvotním vzorem tohoto mocenského vylučování křesťanského náboženství ze společnosti s odvoláním na lid, ale proti lidu, byla Francouzská revoluce. Protikřesťanská tvář této revoluce se opírala o ateismus předrevoluční osvícenské epochy. Jak říkal Voltaire, bylo třeba „zničit tu hanebnici“, přičemž „hanebnici“ se rozumělo křesťanství. Voltaire napsal také Traktát o toleranci, ze které bylo ovšem křesťanství vyřazeno. Jeho heslo rozvinul jeden z členů klubu jakobínů v roce 1795 takto: „Ano, občane, náboženství je neslučitelné s ústavou svobody, cítíte to jistě

stejně jako já. Svobodný člověk nikdy neskloní hlavu před křesťanskými bohy, jeho dogmata, rituály, tajemství a morálka by nikdy nevyhovovaly republikánům. Dejte nám pohanské bohy. Rádi budeme uctívat Jupitera, Herkula nebo Pallas Athénu, ale nechceme vybásněného stvořitele světa, toho neomezeného boha, který prý všechno naplňuje.“

Autorem těchto slov je pověstný markýz de Sade, známý svými sexuálními deviacemi, kterého vlastní rodina poslala na nějakou dobu do Bastily.

Když de Sade pronášel tato slova, trvala již pět let revoluční politika ve Francii, která byla vždy označována za „prvoroznou dceru Církve“. Útok směřoval v první řadě proti církvi. Již v roce 1789 byl zabaven všech církevní majetek, podobně jak tomu bylo v 16. století v Anglii, a vznikla nová republikánská aristokracie, která se obohatila o zkonfiskovaný církevní majetek. V únoru 1790 schválilo revoluční národní shromáždění zrušení všech dosavadních zákonů a právě na svátek Nanebevzetí Panny Marie r. 1791 byl schválen zákon zakazující kněžím nosit kleriku. V září 1793, v době vrcholícího jakobínského teroru, byl přijat „zákon podezřelých“, který umožňoval popravit osoby podezřelé ze sympatií k bývalé aristokracii. Tento zákon bylo možno uplatnit také proti osobám, které se účastnily mše v soukromém bytě kněží, kteří

nesložili přísahu věrnosti „konstituci civilního kléru“.

Tato konstituce byla pokusem vytvořit ve Francii schizmatickou vlasteneckou církev odloučenou od Říma. Katoličtí duchovní se stávali státními úředníky, které si vybírají všichni občané daného departmentu bez ohledu na to, zda jsou věřící nebo nevěřící. To platilo i o biskupech. Diecéze byly ztotožněny se správními okrsky. Tuto revoluční zvůli odsoudil 10. března 1791 papež Pius VI. Konstituce byla také záminkou pro pronásledování duchovních, kteří přísahu odmítli a zachovali věrnost římskému papeži. Nepřísežní kněží byli 27. dubna 1792 deportováni do kolonií. Republika 18. března 1793 schválila pro nepřisežné kněze trest smrti, který postihl také ty, kteří takové kněze ukrývali a účastnili se jejich bohoslužeb. „Lyonský kat“, jakobínský komisař Chaliér, prohlásil v roce 1793: „Kněží jsou jedinou příčinou neštěstí ve Francii. Revoluce, která je triumfem osvícenství, se může jen s odporem dívat na příliš dlouhou agonii těch hanebníků.“

Mučedníci revoluční doby

Odhaduje se, že během této revoluce položilo za svou víru život kolem 3 000 kněží. Jedním

Papež Pius VI.

z těchto mučedníků byl kněz Julien d'Herville, nepřisežný jezuita. V aktech revolučního tribunálu v Orleans stojí: „Byly u něho nalezeny prostředky k praktikování fanatismu a pověr: škapulíř a medailky, schránka se začarovaným chlebem, pás, na kterém byl kříž a srdce ze stříbra, a kříšťalový relikviář.“

Danton přemlouval své přívržence z konventu, aby všechny ty „odporné kněze“ naložili na bárky a vyhodili někde na italských plážích, ve „vlasti jejich fanatismu“. Déle než půl roku čekalo na takový odsun u přístavu v Bordeaux více než 800 kněží. Byli namačkáni v nelidských podmínkách a čekali na transport. Z 829 kněží 547 za těchto okolností zemřelo. Ostatní vytrvali i za těchto podmínek, společně se modlili a zpívali a čekali, kdy vyplují na oceán. Jan Pavel II. z nich 64 prohlásil za blahoslavené: „Při všem trápení zachovali ducha odpuštění. Jednotu víry a jednotu vlasti pokládali za důležitější než cokoli jiného.“

Martyrologium francouzské církve tím ovšem nekončí. V únoru 1984 prohlásil Jan Pavel II. za blahoslavené 99 mučedníků z Angers, oběti krvavé pacifikace ve Vendée. Již roku 1906 blahorečil Pius X. šestnáct karmelitek z Compiègne, popravených za republikánské vlády (1793–1794). Na popraviště byly dovezeny na dobytčích vozech. Všechny zpívaly žalmy a Zdravas, Královno. Když uviděly gilotinu, zpívaly: „Přijď, Duchu Svätý“ a hlasitě obnovily křestní slib i řeholní sliby.

Zvláštní skupinu mezi francouzskými mučedníky představují laici, kteří prokázali službu pronásledovaným duchovním a byli za to odsouzeni na gilotinu. Část z nich se dočkala oficiálního uznání jako mučedníci (např. mučedníci z Angers), většina zůstala bezejmenná. Některé však známe jménem: 1. července 1974 byla v Morlaix popravena 80letá vdova Anna

Hozený růženec – hozená milost

VXVII. století byli katolíci v Anglii krvavě pronásledováni. Petr John Ogilvie byl 15. října 1614 odsouzen k smrti, protože tvrdil, že papež je v duchovní oblasti nadřazen králi.

Ani ve vězení neztrácel svou obvyklou veselost. Když ho nejdříve krutě ztloukli, odvedli ho 15. března 1615 na popraviště. Tady znovu obnovil svou věrnost králi a prohlásil, že umírá pro svou věrnost papeži. Pak vzal náhle svůj růženec a hodil ho do davu. Růženec padl přímo na hrud' jednoho maďarského kalvinisty, který náhodou projížděl Glasgowem. Byl to pověstný Johann von Echesdoff, který se po této epizodě obrátil a stal se katolíkem. Hozený růženec byla hozená milost.

*Podle Minuty zkušeností ze soudu
Skotská národní knihovna v Edinburghu*

Leblanc a její 60letá dcera Anastázie. Jejich „zločinem“ bylo ukrývání stíhaného kněze Augustina Clecha z diecéze Tregnier. Podobný osud stihl Marii Gimetovou a její služku Marii Birquierovou z Bordeaux, která ukrývala ve svém bytě tři kněze. V odůvodnění rozsudku čteme:

„Sdílely kontrarevoluční učení nepřisezných kněží, chlubil se, že je ukrývaly, a několikrát opakovaly, že více sluší poslouchat zákon Boží než zákon lidský. Nebyly nalezeny žádné polehčující okolnosti.“

Zničit papežský Řím

Za zmínku stojí nepřátelské postupy revoluční vlády proti Apoštolskému stolci a papežům. Již v roce 1790 byl anektován Avignon, který náležel papeži. „Civilní ústava“ vypověděla válku kléru. Od slov k činům přešla v roce 1796 za bleskové ofenzívy generála Bonaparte v Itálii. Dva roky později 1. února 1798 francouzská vojska pod vedením generála Berthiera okupovala papežský Řím. Krátce nato vyhlásil „spontánně římský lid“ vznik Římské republiky a zrušil církevní stát, který existoval více než tisíc let. Vyhlášení se konalo 15. února 1798 ve výroční den volby papeže Pia VI.

Osmdesátiletého nemocného papeže Pia VI. odvěkli francouzští vojáci surovým způsobem do tvrze Valence, kde 29. srpna 1799 zemřel. Jeho poslední slovy byla modlitba: „V tebe, Pane, jsem doufal, nebudu zahanben navěky.“ Vyslanec pařížského Direktorata poslal tuto zprávu: „Já níže podepsaný potvrzuji smrt jakéhosi Braschi Giovanni Angela, který vykonával zaměstnání papeže a nosil umělecké jméno Pius VI.“

Ještě před smrtí Pia VI. vyslovil své naděje na zničení papežství generál Bonaparte, pozdější císař Napoleon. Napsal svému bratru Josefovi, který byl francouzským vyslancem v církevním státě: „Jestliže papež zemře, je třeba podniknout všechno,

aby další už nebyl zvolen a aby aby v církevním státě nastoupila revoluce.“ Ale další nástupce svatého Petra Pius VII. byl zvolen v konkláve svolaném do Benátek. S ním pak Bonaparte jako první konzul uzavřel 1801 konkordát, který ukončil nejhorší období pronásledování církve ve Francii a umožnil opětovnou výstavbu církevních struktur. Napoleon potřeboval papeže, aby mohl uskutečnit svou korunovaci na císaře v Paříži. Celou dobu však jednal s římským biskupem jako s podřízeným funkcionářem. Nesnesl žádný odpor a vyžadoval naprostou poslušnost. Když se papež Pius VII. odvážil odsoudit brutální válku, kterou císařství vedlo proti Španělsku, byl papež uvězněn ve Francii, kde byl držen až do pádu Napoleona r. 1814.

Nová Francie, nová kultura, nová doba

Zednáři vedená revoluce měla za cíl nejen zničit křesťan-

skou tvář „nejstarší dcery Církve“, ale měla vzniknout „nová Francie“ a „nový Francouz“. Ty, kteří se nevešli do „republikánských rozměrů“, ty zformovala gilotina. Nešlo jen o lidi. Na jedné debatě v konventu se vážně projednával projekt jakobínského poslance, který požadoval zbourání všech kostelních věží jménem „republikánské rovnosti“. K realizaci projektu nedošlo, ale to neznamená, že francouzská revoluce nebyla jednou stránkou protikatolického obrazoborectví. Byly ničeny celé katedrály (mezi nimi i nádherná katedrály v Cluny) nebo byly vážně poškozeny (zvláště královské portály). Z perel gotiky kaple Sainte Chapelle v Paříži, kterou zbudoval Ludvík IX. jako relikviář trnové koruny, se stal sklad obilí. Katedrálu v Chartres zachránil od zboření jeden občan, který ji koupil od vlády za cenu rumoviště. (Dnes je katedrála v seznamu světového dědictví UNESCO.) V Bourges dal

revoluční komitét zbourat dva chrámy, protože „v situaci, kdy triumfuje filozofie, je třeba vynaložit úsilí na zničení svatyní, které svědčí o hlouposti našich otců a uchovávají naději pro předsudky a šarlatánství“.

„Nový člověk“ měl žít v „nové době“. V tomto kontextu můžeme vidět zavedení nového republikánského kalendáře. Počátkem nové éry je den proklamace republiky 22. září 1792. Zrušena byla neděle a všechny křesťanské svátky a místo sedmidenního zaveden desetidenního týden. Jeden z projektantů kalendáře Fabre d'Eglantine prohlásil: „Dlouhý zvyk na gregoriánský kalendář vyplnil paměť lidu velkým množstvím představ, které byly dlouhou dobu uctívány a které jsou ještě dnes zdrojem náboženských bludů. Je nutno nahradit tuto vizi ignorance skutečností rozumu a kněžskou důstojnost nahradit pravdou přírody.“

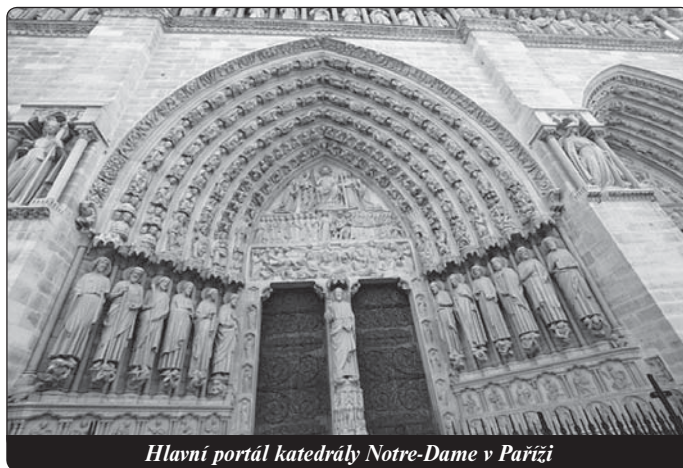
„Nového člověka“ k „republikánským ctnostem“ měla vychovat „nová škola“, zbavená jakéhokoliv vlivu církve. Republikánský výchovný model se opíral o protikřesťanské zásady. Jak řekl de Sade, první rány zasadili náboženství Francouzi, zbytek vykoná veřejná osvěta“.

Co může znamenat výchova, které byla Francie vystavena po dobu jednoho celého pokolení (téměř 30 let, 1798–1815) nejlépe vyjadřují slova Fjodora Dostojevského: **Jestliže jednoho dne se člověk pokusí, ať to bude kdekoliv, budovat svůj život na ateismu, vytvoříme něco tak zvráceného, tak slepého a nelidského, že celá budova se zhroutí pod tíží lidských kleteb.**

Toto pokolení vychované revolucí znamenalo přerušení spojení nejen s dávnou Francií králů, ale především s Francií křesťanskou, s „prvorozenou dcerou Církve“. **Revoluce není nejhorší v tom, co boří, ale v tom, co tvoří.**

(Pokračování)

Překlad -lš-

Hlavní portál katedrály Notre-Dame v Paříži

Radost z víry

„Bůh je radost, není křesťanství bez radosti: Čím se můžeme odvděčit Bohu za všechnu jeho lásku, ne-li radostí?“

Neobyčejná doba vyžaduje neobyčejné lidi. I když převážná část života Marie Okoňské spadá do dramatického období druhé světové války, hitlerovské okupace a vnučeného komunistického režimu, dokázala žít křesťanskými ideály a přitahovat za sebou druhé. Ustavičně bojovala o duši národa a polské církve. I v situacích pronásledování a věznění zůstala věrná Bohu a plná důvěry v ochranu Matky Boží a byla vždy plná duchovní pohody. Za motto jejího života je možno označit slova: *Bůh je radost, není křesťanství bez radosti: Čím se můžeme odvděčit Bohu za všechnu jeho lásku, ne-li radostí? Radost je vděčnost, jakoby ocenění Boha za všechnu jeho lásku, ukážeme mu, že vidíme, co pro nás koná. Proto i opravdové utrpení, opravdová oběť jsou vždy radostné. Nedostatek radosti je smrtelný hřích proti Bohu, proti naději, je to jakýsi druh nevděčnosti.* Tak se jeví Marie ve vzpomínkách, taková je i dnes. Jako by se čas zastavil...

Vyrůstá bez otce, s Otcem

Marie Okoňská se narodila 16. prosince 1920 ve Varšavě. Její otec Ludvík Okoňski, dobrovolník války z roku 1920, zahynul na frontě ještě před jejím narozením. Marii spolu se sestrou – dvojčetem Vandou (zemřela ve věku 3 let) a se starším bratrem Vladimírem (později marianistou a apoštolem mládeže) vychovávala matka Hedvika a její sestra s mužem. Ale Marie Okoňská píše: *„Po Bohu mě nikdo tak nevychoval jako můj neznámý otec a vědomí, že nesmím zmařit jeho krev a jeho oběť.“* Je to paradoxně osoba, která v jejím životě neměla fyzicky místo, a přesto měla největší vliv na její výchovu. *Ze smrti svého otce za vlast a z vlasteneckých se-*

šitů a alb, která pořídil, jsem čerpala nejen pravou lásku a úctu k jeho osobě a také hrdost, že jsem jeho dcera, ale také silnou lásku k vlasti a pocit odpovědnosti za svůj život. Nepřítomnost otce a stesk po něm vyvolal u ní velkou lásku k nebeskému Otcovi, kterého v duši nazývala „Tatínek“. S touto skutečností se pojí také její pozdější vazba na kardinála Wyszyńskiego, mého po Bohu jediného otce na zemi.

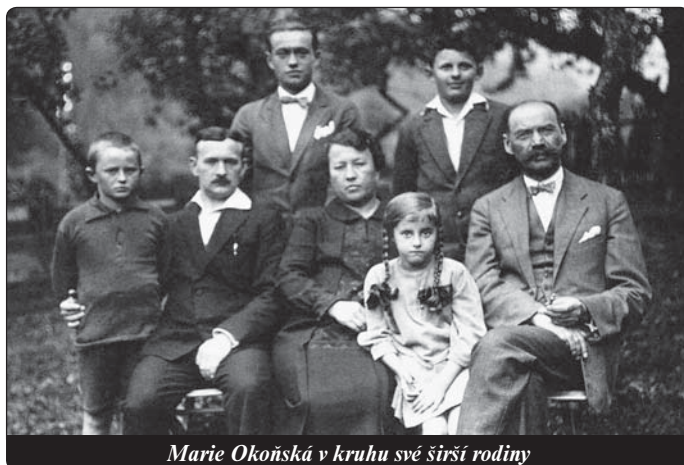
Bůh přítomný v Eucharistii

Od nejmladších let plnila duši Marie silná touha náležet Bohu přítomnému v Eucharistii a s ní také touha udělat něco velkého pro něho a pro vlast. Tak vzpomíná na své zážitky z doby lycea, kdy se o samotě v kostele modlila: *Měla jsem dojem, že Pán Ježíš ke mně promlouvá a vyzývá mě, abych se zcela odevzdala službě Jemu. Jeho láska, která šla až k jeho přebývání ve svatostánku, jeví se mi tak velkou a tak zavazující a styk s ním ukrytým v Nejsvětější svátosti tak nesmírným štěstím, že všechno jiné a všechny krásy světa i lidská moudrost, která mi velmi imponovala, ztratily pro mne barvu i smysl. Zatoužila jsem jedině a výlučně po Pánu Ježíši v Eucharistii.* Tuto touhu však uskutečňovala jen v modlitbě a v rozhovorech s Ním. I když velmi toužila

Marie Okoňská

po spojení s Kristem v každodenním svatém přijímání, zdálo se to nemožné, a dokonce pohoršlivé. Naštěstí potkala Marie výtečného kněze, Viktora Rostowského. Ve zpovědi u něho vyřešila svůj problém. *Postavila jsem celou záležitost radikálně: jestliže věřím, pak důsledně žiji z víry, když se denně sytím Pánem Ježíšem. Jestliže sytím tělo třikrát denně, jakým právem nechci sytit duši jedenkrát denně? Jestliže věřím, vím, že Pán Ježíš na mě čeká každé ráno, jak bych mohla k němu nepřijít, když věřím v jeho lásku? A moje hříchy? Pán Ježíš v Eucharistii je nejlepším lékem. A naopak, jestliže nesouhlasím s každodenním svatým přijímáním, znamená to, že nevěřím. Rozcháším se s Bohem. Takové vyjasnění problému doslova a do písmene mě okamžitě vyléčilo.* Tento blízký a každodenní styk s Ježíšem byl pro Marii zdrojem velké vděčnosti a radosti, ale také zavazoval k ustavičné práci na sobě a k odpovědnému životu. Z toho také vyplývala

Marie Okoňská v kruhu své širší rodiny

ochota přinášet Boha druhým, která se v pozdější době posunula až k hrdinství.

„Spatřit“ Matku Boží

V dětství kromě účasti na májových pobožnostech a pouti do Čenstochové či styků s družinou mariánských sodálek neměla Marie zvláštní úctu k Matce Boží. *Toužila jsem po bližším styku s Nejsvětější Matkou, protože jsem cítila, že se nemohu změnit, a tím méně posvětit bez její pomoci. Ale neznala jsem ji...*

Matka Boží byl bod v mé duši nevyřekovaný, nejvdálenější a jakoby cizí, a současně podvědomě jakoby nejbližší. Tak tomu bylo s ní v mé duši jako s matkou v domě: nezbytná, nutná, neoddelitelná, ale nepozorovaná a neuznaná.

Zde se znovu projevila významná role kněze Rostowského. V létě 1939 se Marie účastnila letního tábora studentek v Tatranské Bukovině, kde byla současně děvčata z mariánské družiny, jejichž duchovním vůdcem byl zmíněný kněz. *16. července na svátek Panny Marie Karmelské během mše svaté se kněz otočil od oltáře a chtěl promluvit o Panně Marii. Místo toho, sotva vztáhl ruce, propukl v pláč. Byl to prostě šok. Nikdy nezapomenu, jak ten starý šedivý kněz, který vychoval tolik generací, zvolal k nám hlasem, který by hnul i kamenem: „Milujte ji! Jen to vám chci říct. Milujte ji!“ Obrátil se k oltáři, držel se menzy a plakal dále ...* To byl moment zlomu. Marie tehdy „spatřila“, jak velkou roli sehrává Matka Boží v životě církve, světa a každého člověka. Ona nám pomáhá povstat z hříchu, vede nás ke svatosti, ukazuje nám svého Syna, každého, kdo se jí svěří, zahrnuje mateřskou láskou. Nikoho nenechává samotného. Mariino mateřství je údělem člověka, je darem samého Krista pro každého z nás. Marie Okoňská na tomto táboře s radostí přijala tento dar. *Od té doby pro mne není ne možná žádná věc, zvláště v Božích záležitostech, protože mám Marii!*

Daří se mi každodenní svaté přijímání, protože Maria mi pomůže. Ona mi dá Ježíše! (...) Srdce naplnila touha letět k celému světu a volat, křičet, že je Maria! ... Chtělo se mi všem dávat Marii, aby ji také druzí „spatřili“. Opánovalo mě jakési svaté, Boží šílenství! Maria mě unesla.

Za necelé dva měsíce vypukla válka. Marie spolu s rodinou bydlela ve Varšavě. Začalo období ustavičné hrozby i nebezpečí smrti. V době nejsilnějších bombardování složila slib, že jestliže ji Matka Boží zachrání, dá jí k dispozici celý svůj život. Zpečetilo se to 25. září v době přechodu z levého břehu Varšavy do čtvrti Praga. Městem vedl úzký průchod mezi stěnami plamenů, vystlaný lidskými mrtvolami i zabitými koňmi. Nejnebezpečnějším místem byl přechod mostu. *Ještě po cestě jsem opakovala v duchu rozhodnutí odevzdat zachráněný život do služeb Neposkvrněné. Něco mi v duši říkalo, že ten moment přechodu mostu, kdy pod námi byla řeka a nad hlavou uragán dělostřelecké palby, všude kolem nás lidské mrtvoly, tato chvíle strachu mi byla dána k tomu, abych definitivně zpečetila své rozhodnutí žít pro Boha a pro Neposkvrněnou. Když jsme dorazili do domu, věděla jsem nájisto, že z rozhodnutí Matky Boží jsem zachráněna, abych žila pro ni. Věděla jsem, že již nezahynu.*

Vychovávat mladé ženy

S tímto přesvědčením a pod vedením Matky Boží začala Marie realizovat vlastní ideu výchovy mladých dívek a apoštolátu mezi nimi. Tyto plány se v její hlavě zrodily již v dřívějších letech a začala je uskutečňovat v době okupace v roce 1940. Jejich cílem bylo osobní posvěcení za pomoci Matky Boží. Takto formované ženy měly jít do svého prostředí jako apoštolky. Jednalo se o budování lepšího, Božího a duchovně svobodného národa. *Polsko je přece v nesvobodě a Matka Boží je jedinou záchranou pro naši vlast. Tím spíše*

Letní tábor studentek v Tatranské Bukovině v roce 1939

v době okupace musíme se obracet k Marii a budovat na ní.

Práce s děvčaty spočívala v přednáškách a v diskusích v malých skupinách. Byl to program podobný jako u mariánských družin, ale témata se týkala nejen Panny Marie, ale také osobního posvěcení a růstu lásky k Bohu. Marie Okoňská složila 8. prosince 1940 slib jako členka družiny. Byl to pro ni osobně velký zážitek a umožňovalo jí to širší působení v tomto prostředí.

„Město děvčat“ a „Osmička“

Apoštolát mezi mladými ženami se rozvíjel velmi slibně a zahrnoval kolem 500 dívek. Za těchto okolností „získala“ Marie nový plán. *Je třeba založit „Město děvčat“.* Už nestačí mariánské družiny, je třeba vytvořit celé město. Město zcela zasvěcené Panně Marii, Královně Polska. „Město děvčat“, ve kterém všechny dívky budou každodenně přijímat svaté přijímání a budou zcela oddány životu s Ježíšem a Marií. „Město“ mělo spojovat dívky ze všech prostředí. Měly by účast na všech programech, které by se konaly na univerzitách, na školách, v divadlech, kinech a nemocnicích. Pak by se vrátily do svých míst jako „apoštolky svého prostředí“. *Polská žena měla dobyt celou vlast pro Marii a Ježíše. Marie děkovala Bohu za tuto velkou ideu a byla připravena ji uskutečnit. Modlila jsem se a cítila jsem, že je to velké břemeno, že to bude velmi obtížné, ale to mě nelekalo: Bůh mi dal myšlenku, abych ji uskutečnila, dá mi i sílu k jejímu naplnění. S perspektivou*

tak velké práce se Marie mnoho modlila a trávila na kolenou někdy celé noci.

Tak velký plán musel být podporován lidmi, kteří by mu zasvětili celý život. Proto se Marie obracela s dotazy na různé skupiny děvčat. Těch, které byly ochotny se takto zcela obětovat, bylo osm. Tak vznikla skupina zvaná Osmička. První setkání se uskutečnilo 26. srpna 1942, náhodou na svátek Panny Marie z Jasné Hory – Královny Polska, která měla být patronkou „Města děvčat“. Osmička přijala za svůj program *osmero blahoslavenství.*

Setkání se Stefanem Wyszyńským

Práce ve věci „Města děvčat“ vyžadovala znalosti nejen z oblasti teologie a pedagogiky, ale také z katolické sociologie. Bohužel děvčata z Osmičky takovou formaci neměla. Hledaly někoho, kdo by jim pomohl konat přednášky z těchto oborů. Od paní Haliny Denaloviczové, která podporovala různé katolické náboženské iniciativy, se dověděly o profesoru wrocławského semináře P. Stefanovi Wyszyńském. První setkání s ním se uskutečnilo 1. listopadu 1942 v podvaršavských Laskách. Když Marie tohoto kněze uviděla poprvé, prožila rozčarování, protože si ho představovala mnohem staršího. To se však záhy změnilo v bezmeznou důvěru a pocit silné vnitřní vazby. Pro Marii bylo nakonec překvapující, že se jí stal dražším než zemřelý otec. *Uvědomila jsem si, že stojím před obrovskou vnitřní velikostí, před morální si-*

lou a že za tohoto člověka je třeba dát všechno, i sebe samu, aby splnil své ohromné poslání. Marie to skutečně učinila. Obětovala sebe a svou nejdražší ideu „Města děvčat“. Cítila, že díky jemu budou jejich osudy ještě více svázány. Rozhodla se, že mu všechno vyličí a vyčká na jeho úsudek: *Je to Boží myšlenka a má se realizovat? Odpověď byla pozitivní a děvčata si neuměla představit, že by otcem jejich společenství mohl být někdo jiný. P. Wyszyński byl velmi zaměstnaný, ale i přes mnoho závazků si našel čas pro Osmičku. Konal pro ni přednášky o sociální nauce církve, vedl rekolekce, při kterých se formovali nejen jednotlivci, ale i společenství, a byl také zpovědníkem. První velkou obětí a zkouškou poslušnosti k otci bylo opuštění práce v družinách. P. Wyszyński prohlásil: *Je třeba dát stranou lidi a jít na „poušť“, abychom se vrátili se srdcem naplněným Bohem a schopným apoštolátu.**

Ve Varšavském povstání

V hlavním městě bylo cítit, že se blíží povstání. Od východu se blížila Rudá armáda. Atmosféra byla stále napjatější. Děvčata z Osmičky byla na rozpacích, co mají dělat. Zachránit svůj spolek pro jeho ideu a nejit do povstání, nebo se účastnit jako zdravotnice? Otec jim nechal úplnou svobodu podle vlastního svědomí. Rozhodly se jít do povstání s Matkou Boží a modlitbou v ustavičné adoraci podporovat ducha bojujících povstalců. Bylo zřejmé, že P. Wyszyński, i přes starost o své duchovní dceři, je na ně hrdý. Sám jako kněz Katolické akce zůstal v podvaršavských Laskách.

Děvčata se rozhodla, že se setkají na umluveném místě ve Varšavě 1. srpna, aby zde začala s ustavičnou modlitbou za povstalice. *Spěchala jsem na místo schůzky ve 12 hodin, ale něco mě pohánělo, abych šla dříve, protože povstání mohlo propuknout každou chvíli a mosty*

budou neprůchodné. Vyběhla jsem z domu. Maminka mě vyprovodila. (...) Udělala nade mnou velký kříž, jako kdysi nad svým mužem, mým otcem, který šel jako dobrovolník do války 1920. Dějiny se opakují. Marie učinila toto rozhodnutí z lásky k vlasti a šla vstříc válečnému ohni, ale byla si jista, že Matka Boží ji uchrání před smrtí. Na místo setkání dorazily před uzavřením mostů ještě dvě: Janka Michalská a Lilka Wandowska. Všechny tři dohodly další plán. Začaly třídení duchovní obnovu

v modlitbě a samotě. Pak šly mezi lidi. Věděly, že se blíží čas války o svobodné katolické Polsko. Povstalci se zbrani v ruce na barikádách a ony před Nejsvětější svátostí s modlitbou. Každý den a každou hodinu se otíraly o smrt. S Marií a s Ježíšem byly připraveny na všechno. Tato neobyčejná misie přinesla mnoho zkušeností a přinášela ovoce v dalším životě i v osudech církve v poválečném Polsku.

(Pokračování)

Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

– řečený Blíženec – vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátila mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel. Ale vím dobře i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš,

a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhu plátna a s tváří omtanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

Před oltářem

Ježíš mě miloval jako první

Jistě jsem to nebyla já, kdo si Tě zvolil jako první; Ty sis mě vbral, ubohého pozemského červa, a to již od věčnosti.

Ty sis mě zamiloval jako první... ještě dříve, než slunce ozářilo stvoření, již jsi mě měl jako přítomnou... Ještě dříve, než jsem spatřila světlo, již jsi mě vykoupil svou krví.

Ještě dříve, než jsem Tě mohla poznat a milovat, kolik je to milostí, za které Ti musím být vděčná, jejich váha mě tíží a zavaluje!

Sotva jsem začala používat rozum, již jsem Tě urážela; ale Tys mě předešel v lásce, připravil jsi pro mne léky ve svých svátostech.

Omyl jsi mou duši v křestním pramenu... zpovědi, kdykoliv jsem jen chtěla, přišly, aby mě očistily. Kolik to bylo svatých přijímání, z nichž jedno by stačilo, aby mě učinilo svatou!

A milost? Tento božský dar jsem tolikrát zneužila! A můj anděl strážný mě vysvobodil z tolika nebezpečí! ...a Matka Boží, která mi byla dána jako matka... a Ježíšovo Srdce, jeho nepochopitelná láska, nesrovnatelná něžnost a její Dárce, který je větší než všechny dary!... jak mohu být dostatečně vděčná za tak velká dobrodíní?... za dobrodíní zvláštní, zcela zvláštní... a za ta, která ještě přijmu?...

Můj Bože, jak velká je moje nevděčnost! Já nevím, jak odpovídat na tuto věčnou Lásku, která mě vytáhla z nicoty, dala mi život a miluje mne, On jako první!

Chci Ti nyní zasvětit všechny okamžiky mého života, celý můj život, zasvětit ti každý úder svého srdce.

Budu se zpytovat každý den, abych ověřila, jak střežím své smysly..., jak jsem využila svůj čas..., jak se vyhý-

bám nedbalostem, které mi dávají sklouznout na svah vlažnosti..., budu se zpytovat častěji, jak plním svá předsevzetí..., své stavovské povinnosti, jak ovládám svou vůli, svůj temperament, své zlozvyky, svůj charakter, svou roztržitost a své zapominání na Boží přítomnost.

Budu se zpytovat, s jakou horlivostí vykonávám své modlitby, jak se účastním mše svaté, jak prožívám svaté přijímání..., s jakou přípravou a jak dokážu v praxi vyžít přijatou milost... Uvidím, že mi schází potřebná ctnost, jak vytrvat v síle, co je třeba obnovit, co opustit, co získat nebo bez milosti odhodit s onou velkodušností, kterou umí vládat jen láska.

Ó Ježíši, který jsi mě miloval jako první, pomáhej mi praktikovat tyto drobné věci, abych Ti byla milá.

V mém zevnějšku:

1. Správný životní způsob.
2. Dělat dobře každou věc.
3. Být pečlivá v každé maličkosti.

V mém nitru:

1. Velkou čistotu úmyslu.
2. Ustavičnou pozornost na Boží přítomnost.
3. Dělat všechno z lásky.

To je moje předsevzetí, můj milovaný Ježíši, abych projevila svou lásku Tomu, který mě svou láskou předešel.

Moje Matko, vím dobře, že po Ježíši mě nikdo nemiloval, nemiluje, nebude milovat tak jako Ty, protože jsi moje Matka; dej mi, prosím Tě, abych zachovávala tyto vnější i vnitřní rysy, tato svatá cvičení, abych byla podobnější Tobě a mému Ježíši. Amen.

Conchita Armida

Před oltářem. Adorace č. 47

Překlad -lš-

„Modlitba“ je paprsek, který proniká a zahání temnoty

Z knihy „Sdělení Ježíše jednomu knězi“ od Mons. Ottavia Micheliniho

Piš, můj synu, jsem Ježíš.

V předcházejících poselstvích jsem ti řekl, že každá mince má rub a líc, tak je tomu také v mé církvi, i když je tak bohatá na duchovní dobra, dnes ráno chci mluvit o něčem zvláštním, o modlitbě, která je mocná zbraň, s níž můžeme obdržet od Boha každou věc;

- hrozná zbraň, s níž i slabí se mohou proměnit na silné a stát se nezranitelnými proti všem ranám od nepřátel;
- zbraň, která, když se moudře používá, dokáže Nepřítele vždy porazit;
- zbraň, kterou používali všichni svatí a o které věčné Boží Slovo široce mluvilo v evangeliu.

Modlitba je tedy zbraň, kterou jsem svěřil své církvi jako „záruku bezpečnosti a ochrany“. Je to neklamná zbraň, její používání s pokorou, vírou, nadějí a láskou, tzn. je používána v podmínkách dokonalého duchovního zdraví; když se tato zbraň používá, je nezbytné být v milosti Boží, protože milost nás spojuje s Bohem „poutem přátelství“, podstatným pro všechny účinky, jak pro jednotlivá vítězství, tak pro vítězství konečné. Mezi tolika stíny a hustou temnotou, která zahaluje mou církev, je modlitba jako šíp, který proniká a zahání tuto temnotu jako nezadržitelná střela; je to mocná zbraň, která vždy zadrží nadutost nepřitele a zažene ho na útěk.

**...modlete se,
jinak všichni zahynete**

Můj synu, dnes je situace církve velmi překerná, je to jako situace velkého císařství v předvečer jeho pádu, ale ještě horší je, že i když lidstvo konstatuje

tuto závažnost chvíle, nemá sílu, jak se bránit a sáhnout k této neklamné zbrani, aby bylo schopno zastavit již existující neštěstí a zachránit se z krajní zkázy.

Ještě jednou ti, synu, připomínám, že církev musí přijmout láskyplné a rozhodné výzvy mé Matky z La Saletty, Lurd, Fatimy a tolika dalších míst, výzvy, kterými naše společná Matka s prostotou a jasností upozornila církev a svět, aby je uchránila od strašné záhuby očistění: „Čiňte pokání, modlete se růženec, jinak všichni zahynete.“

Kolikrát to řekla, ale jak odpověděl svět a jak odpověděla moje církev?

Málo, velmi málo přijalo výzvu nebe ve srovnání s převládající většinou lidí; pýcha a zpupnost nedovolily křesťanům a lidem tohoto světa, který nešťastně upadl do úlisných ná-

Tento svět nemůže najít dimenzi křesťanské orientace, protože křesťanství se stále méně liší od světa. Sekularizace církve a církevních společenství není jen důsledek procesu sekularizace ve světě, ale ona sama je příčinou sekularizace světa. Ztráta identity křesťanských společenství je významný faktor, který působí, že je křesťanství ignorováno.

Tak komentuje současnou situaci teolog Armin Schwibach.

strah pekelných mocností, uvěřit naší společně Matce!

Nevzala se v úvahu slova nebeské Matky plná lásky a milosrdenství; nedostavila se s úzkostí očekávaná odpověď, tedy odpověď pokání, modlitby a kajivosti, naopak pokračovalo vzdalování lidských srdcí od Boha, odkřesťanštění církve, upadající stále více do materialismu a zapomínající na velké božské poslání.

Ó, lidé tak snadno zapominají, kolikrát je zachránilo Boží milosrdenství, zvláště v krajní tísni!

Nebyla církev a s ní křesťanská civilizace zachráněna u Lepanta od mocností pŕlměsíce?

Tato záchrana však přišla církvi a jednotlivým duším jen díky „modlitbě“!

**Věřící se zachrání,
jako se zachránil Noe**

Křesťanství je plné nádherných svatyní a velkolepých chrámů roztroušených všude jako památky na moc svatého růžence a modlitby vůbec, ale materialismus posledních časů použil všech prostředků, aby člověk zapomněl na svou důstojnost Božího dítěte a všemožně zakamuflovan se snažil zabít v člověku víru a učinit ho tak zcela hluchým k Boží lásce.

Lidé tohoto 20. století jsou tak ponořeni do všech hmotných skutečností, že zapominají na velkou skutečnost, základ všech ostatních, a tou je Bůh.

A tak zavládla pyšná zloba Satana!

Můj synu, církev nezahyne a nezahyne pro moc modlitby těch několika málo dobrých a pokorných, těch, kteří se nedali oklamat otrávenými nástrahami pekla.

Ti jsou již poznamenáni a zachráněni se, jako se zachránil Noe a synové jeho synů v arše, které se vysmívala zaslepenost těch, kteří neuvěřili.

Nebeský Otec se nikdy nevzdálí od těch, kteří k němu pozvedají svou horlivou modlitbu s živou vírou a pokorným a upřímným srdcem.

*Ježíšovo poselství
24. listopadu 1978*

Překlad -lš-

Mons. Ottavio Michelini byl horlivý kněz diecéze Capri a Modena. Již jako důchodce strávil poslední léta svého života jako kaplan sdružení mentálně postižených.

Patřil k rodícímu se Mariánskému kněžskému hnutí, které prostřednictvím Dona Gobbiho založila Panna Maria v roce 1973. Počínaje rokem 1975 přijímal formou vnitřního vnuknutí vidění Pána Ježíše a Panny Marie, která byla publikována ve dvou svazcích pod titulem *Sdělení Ježíše jednomu knězi*. Sdělení popisují těžkou duchovní a mravní situaci, k níž směřuje dnešní svět, zmatek a rebelii uvnitř církve a vrhají světlo na současné pastorační nedostatky, vysvětlují, že tyto problémy jsou důsledkem hluboké krize víry, která prostupuje současnou církev. Pán oznámil Mons. Michelini budoucí „očistění“, po kterém bude následovat „nové jaro spravedlnosti a míru pro lidstvo a pro církev“, nový „nikdy nevidaný úsvit a příchod Pána“, který bude předcházet jeho konečnému příchodu před koncem světa. Mons. Michelini zemřel 15. října 1979.

Biskup Mazatlanu Miguel Garcia Franco napsal mexickému biskupovi Anselmu Zarza Barnasnovi: „Všechnu nauku obsaženou v knize Dona Micheliniho shledávám stoprocentně správnou, ba co více, je v plné shodě s mexickou mystičkou, ctihodnou Conchitou Cabrera de Armida, a s knihou otce Stefana Gobbiho, na niž máme církevní schválení.“

PRAHOU PROŠEL POCHOD PRO ŽIVOT

V sobotu 26. března prošlo centrem Prahy přes 2 000 lidí, kteří protestovali proti legálnímu zabíjení dětí před narozením a modlili se za zraněné rodiče a za obrácení české společnosti lhostejné k utrpení druhých. Také tento již XI. ročník organizovaný Hnutím Pro život ČR byl zakončen tradičně před sochou sv. Václava.

„Byl to klidný a pokojný protest, kterým chceme poukázat na to, že denně je umělým potratem zabito téměř 70 počatých dětí. Minulý rok touto násilnou smrtí zemřelo dalších 24 tisíc dětí před narozením,“ vysvětlila motiv akce Zdeňka Rybová z Hnutí Pro život ČR.

Vlastnímu Pochodu pro život předcházela mše svatá celebrowaná pražským arcibiskupem Dominikem Dukou za přítomnosti plzeňského biskupa Františka Radkovského, českobudějovického biskupa Jiřího Paďoura a řeckokatolického exarchy Ladislava Hučka a několika desítek kněží. Pražský arcibiskup Dominik Duka při mši svatě děkoval všem, kteří vytrvale pomáhají druhým, zejména pak jmenoval organizace usilující různými způsoby o nápravu současného stavu.

Během dopoledního doprovodného programu v pražském dominikánském klášteře se veřejností představilo dvacet pět neziskových organizací věnujících se praktické péči o matky a děti, poradenství, osvětové a přednáškové činnosti, lobbyingu či hospicové péči.

Hnutí Pro život ČR

Moje cesta k Bohu začala v polovině 90. let, když mé rodiče navštěvovali

Svědkové Jehovovi, kteří rodičům darovali Písmo svaté. Občas jsem si v něm přečetl pár řádků a dělal jsem to s oblibou k údivu svého okolí čím dál častěji. Ale zlomovým okamžikem byl pro mne rok 1997. Tehdy řádily povodně a velká voda se nemilosrdně blížila k našemu domu. Měl jsem strach a nechtěl jsem nečinně přihlížet, tak jsem se začal s Bibli v ruce vroucně modlit o Boží pomoc. Stal se zázrak. Voda se zastavila jen několik metrů od mého bydliště. Tehdy jsem byl nebeskému Otci velmi vděčný a slíbil jsem mu svou oddanost. Až do roku 2006 jsem však byl se svou vírou sám. V tom roce jsem se seznámil s kazatelem církve Adventistů sedmého dne a díky němu jsem začal navštěvovat jejich sbor. Avšak pořád jsem hledal a v roce 2008 jsem se navrátil tam, kam od svého křtu v dětství patřím, domů – do římskokatolické církve. Tato cesta byla protkána seznámením se s mnoha zajímavými křesťany. Plnost je však výhradně v římskokatolické církvi. Od bířmování očekávám naplnění svého srdce Duchem Svatým, abych byl pevněji přitisknut k Pánu Ježíši, který mi je oporou největší.

Jiří

Na pokračování uveřejňujeme příběhy konvertitů, jak jsou zachyceny v dopisech olomouckému arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi.

PERU: 40 000 ÚČASTNÍKŮ POCHODU „PRO ŽIVOT“

V provincii Piura na severozápadu země se konalo procesí Pro život, kterého se účastnilo na 40 000 lidí. „Všichni si musíme být vědomi toho, co nám věda zcela jasně říká: že od počátku svého početí je plod dítětem a člověkem.“ „K nezadatelným právům patří právo na život od okamžiku početí až do přirozené smrti. Nikdo nemá právo zabíjet,“ prohlásil arcibiskup Antonio Erugen při mši svatě.

V Peru dosud zákon potrat zakazuje, ale existují snahy tento zákon změnit.

PERZEKUCE KATOLÍKŮ V EVROPĚ

Arcibiskup Silvano M. Tomasi, zástupce Vatikánu v OSN, upozornil na situaci vážného porušování lidských práv. Řekl na setkání Rady pro lidská práva, že jsou napadáni katolíci, kteří zastávají tradiční názory v oblasti sexuální morálky. Nutit je k mlčení představuje porušová-

SLIB MĚSTSKÉ RADY

Každý rok 8. září v bazilice Notre Dame de la Fourvière za účasti vedení města a četných katolíků slaví městští radní z Lyonu obnovu svého slibu. Podle historiků pochází obřad z roku 1643, když někdejší hlavní město Galie navštívil mor a vyžádal si desetitisíce obětí.

Dne 12. března 1643 se radní shromáždění kolem svého fojta Alexandra Mascaryho v radnici rozhodli, že budou hledat útočiště u Panny Marie. Slíbili, že jí pořídí dvě sochy a že oni i jejich nástupci budou „o každém svátku Narození Panny Marie 8. září bez uniforem ve svých obyčejných šatech putovat do její kaple ve Fouvrière, aby tam byli přítomni mši svatě, modlili se, uctili Pannu Marii a věnovali 7 fundů bílého vosku ve formě svíci a pochodní a zlatý talíř, aby ji tak naklonili k zvláštní ochraně města Lyonu“.

Lyon byl ještě téhož roku zbaven morové metly, ačkoli jinde ve Francii dále řádila. Tato tradice se dodnes zachovává a byla přerušena jen v období revoluce.

<http://lyon.novopress.info/?p=1972>

ní lidských práv podle standardu samotné Rady. „Lidská sexualita je dar, který má svůj výraz v tom, že se muž a žena vzájemně odevzdávají jeden druhému v dokonalé a celoživotní věrnosti.“

ODBOURÁNÍ CELIBÁTU BY BYLO ROZČAROVÁNÍM PRO BOŽÍ LID

„Celibát je otázka radikálnosti podle evangelia. Nemůžeme zklamat Boží lid, který čeká od svých pastýřů, že budou svatí jako svatý farář arský.“ Prohlásil to prefekt Kongregace pro klérus kardinál Piacenza. „V následování Krista musíme být radikální, aniž bychom se báli úbytku kněží. Kněží ubývá, protože klesá teploměr víry: povolání je Boží příležitost, nikoliv lidská. Celibát je vnitřní požadavek kněžství a shoda s Kristem. Společnost, která neumí ocenit celibát, nemůže uskutečnit pravé očekávání Božího království a opravdové eucharistické úsilí.“ – „Musíme znovu požadovat odůvodněné vědomí, že celibát je výzvou pro mentalitu tohoto světa, který agnosticismus a sekularismus přivedl do krize, a opět ho volá k věčnosti: Bůh existuje a je stále přítomen.“

SITUACE V ÍRÁNU

Nositelka Nobelovy ceny míru Iráčanka Shirin Ebadi řekla při výročním shromáždění Společnosti pro lidská práva, že Írán vystupuje proti opozici se stále větší bezohledností. S tím roste pronásledování náboženských menšin. Náboženství se zneužívá jako důvod ke státnímu utlačování.

Od roku 2003 se konají v Íránu průměrně tři popravy denně. Írán je země, která zajala největší počet novinářů. Vláda ztrácí masovou základnu. Ze 74,2 milionů obyvatel je 99 % muslimů. Počet konvertitů ke křesťanství se odhaduje na 250 000. Pravoslavných a arménských křesťanů je 150 000.

Kath-net

Ježíšovy vnitřní bolesti (3)

Nejznámější dílo sv. Kamily Battisty Varano, ve kterém zachycuje svá vidění vnitřního Ježíšova utrpení.

PÁTÁ BOLEST, kterou Ježíš nesl ve svém srdci pro své milované učedníky

Jiná bolest, která bodala v mém srdci jako nůž, byla ustavičná myšlenka na společenství apoštolů, sloupů nebe a základů mé církve na zemi, které jsem viděl rozprchlé jako ovce bez pastýře, a poznával jsem všechny bolesti, které museli vytrpět pro mne.

Věz, že nikdy žádný otec nemiloval z celého srdce své děti, žádný bratr bratry a žádný učitel své žáky, jako jsem já miloval své požehnané apoštoly, moje milované děti, bratry a učedníky.

I když jsem vždy miloval všechny tvory nekonečnou láskou, byla zde nicméně zcela zvláštní láska pro ty, kteří žili se mnou v tak těsné blízkosti.

Proto jsem zakoušel pro ně ve své zarmoucené duši zvláštní bolest. Více pro ně než pro sebe jsem pronesl ona slova: *Smutná je moje duše až k smrti*, a to pro velký smutek, který jsem zakoušel, když jsem je musel zanechat a zůstali beze mne, bez svého otce a věrného učitele. To mi působilo takovou úzkost, že mi toto fyzické odloučení od nich připadalo jako druhá smrt.

Kdo se zamyslí pozorně nad slovy mé poslední řeči, s níž jsem se na ně obrátil, nemůže mít srdce tak tvrdé, aby ho nedojala všechna vroucí slova, jež mi tryskala ze srdce a při kterých se mi zdálo, jako by se v mé hrudi zdvojnásobila láska, kterou jsem k nim choval.

Pomysli dále, že jsem viděl, kdo z nich bude pro mé jméno ukřižován, kdo bude sřat, kdo stažen zaživa z kůže, a že vlastně všichni skončí svůj život z lásky ke mně mučednickou smrtí.

Abys pochopila, jak těžká muka to pro mne představovalo, představ si, že máš nějakou

osobu, kterou svatě miluješ a které právě proto, že ji miluješ, jsou adresována křivá slova, nebo dokonce jí způsobují něco, co se ti nelíbí: jak by tě to bolelo, že právě ty jsi příčinou takového utrpení pro někoho, koho tak miluješ. Raději bys chtěla a snažila se, aby kvůli tobě mohla mít stále větší pokoj a radost.

A nyní, dceruško moje, jsem se právě já stal příčinou nikoliv nespravedlivých slov, ale smrti, a nejen pro jednoho, ale pro všechny. A pro tuto bolest, kterou jsem pro ně snášel, ti nemohu dát jiný příklad; ať ti postačí to, co jsem řekl, chceš-li se mnou zakoušet soucit.

ŠESTÁ BOLEST, kterou Kristus zakoušel ve svém srdci pro nevděčnost milovaného učedníka a zrádce Jidáše

Ještě jiná intenzivní vnitřní bolest mě ustavičně trýznila a zraňovala mé srdce: Byla jako nůž s trojím nejbolestnějším a jedovatým bodnutím, které mnou ustavičně pronikalo jako šíp a trýznilo moje srdce hořce jako myrha: proradnost a nevděčnost mého milovaného židovského učedníka, zaslepenost a zlostná nevděčnost všech tvorů, jací kdy byli, jsou a budou.

Uvaž nejdříve, jak velká byla nevděčnost Jidáše. Vyvolil jsem si ho do počtu apoštolů, když jsem mu odpustil všechny hříchy, učinil jsem ho vykonavatelem zářků a správcem všeho, co mi bylo darováno, prokazoval jsem mu ustavičná znamení své lásky, aby se odvrátil od svého hanebného záměru. Ale čím více lásky jsem mu projevoval, tím více připravoval úklady proti mně.

Co myslíš, s jakou hořkostí jsem přemítal ve svém srdci o těchto a dalších věcech? Ale když jsem přistoupil k tomu láskyplnému a pokornému gestu, že

jsem mu umyl nohy spolu se všemi ostatními, moje srdce propuklo do hořkého pláče. Z mých očí skutečně vytékaly proudy slz na nohy tohoto podlého člověka, zatímco moje srdce volalo: Ó Jidáši, co jsem ti udělal, že mě tak krutě zrazuješ? Můj nešťastný učedníku, není toto poslední znamení, kterým ti chci ukázat svou lásku? Synáčku zrádný, z jakého důvodu se odlučuješ od svého otce a Mistra? Jidáši, jestli potřebuješ třicet stříbrných, proč nejdeš za svojí a mojí Matkou, ochotnou prodat samu sebe, jen aby tě vytrhla z tak velkého smrtelného nebezpečí?

Učedníku nevděčný, líbám ti s takovou láskou nohy, a ty mi s velkou zradou políbíš ústa? Jak velmi zlou výměnu mi připravuješ! Pláču pro tvou záhubu, můj drahý a milovaný synáčku, a nikoliv pro své umučení a smrt, protože pro nic jiného jsem nepřišel!

Tato a jiná podobná slova jsem říkal ve svém srdci a svažoval mu nohy svými hojnými slzami. Ale on si toho nevšiml, protože jsem před ním klečel a hlavu jsem měl skloněnou, jak je tomu, když druhému myjeme nohy, ale také proto, že moje dlouhé vlasy při tomto sklonění zakrývaly mou tvář smáčenou slzami.

Ale můj milovaný učedník Jan, protože jsem mu za této bolestné večeře řekl všechno o svém umučení, ten to věděl a sledoval každé moje gesto; všiml si tedy mého pláče nad Jidášovým nohami. Věděl a chápal, že každá moje slza má svůj

původ v něžné lásce jako u otce, který blízek smrti posluhuje svému vlastnímu jedinému synu a v srdci mu říká: „Synáčku, buď klidný, toto je poslední služba lásky, kterou ti mohu prokázat.“ A právě tak já, když jsem mu umýval a líbal nohy, vychutnával jsem je a tiskl s takovou něžností na svou nejsvětější Tvář.

Všechna tato moje neobvyklá gesta sledoval blažený Jan evangelista, pravý orel, který vysoko vzlétá a který byl z úžasu více mrtvý než živý. Protože to byla duše velmi pokorná, sedl si na nejposlednější místo, aby byl poslední z těch, u koho pokleknu, abych mu umyl nohy. A to byl okamžik, kdy už to nemohl vydržet, a když jsem byl před ním na zemi a on seděl, objal mě kolem krku, stiskl mě dlouze, jak to dělá osoba, která tone v úzkosti, a proléval hojné slzy. Mluvil ke mně v srdci, beze slov, a říkal: „Drahý Mistře, bratře, otče, můj Bože a Pane, jaká síla tě přiměla, abys umýval a líbal svými nejsvětějšími ústy zlořečené nohy té zrádné šelmy? Ježíši, můj drahý učiteli, zanecháváš nám velký příklad. Ale co my ubožáčci budeme dělat bez tebe, který jsi naše dobro? Co bude dělat tvá ubohá matka, až jí budu vyprávět o tomto gestu tvé pokory? A nyní, abys zřtil mé srdce, chceš mýt moje zapáchající a zablácené nohy a líbat je svými ústy sladkými jako med? Ó můj Bože, tato nová znamení lásky jsou pro mne nesporným zdrojem velké bolesti.“

Když řekl tato a podobná slova, která by dojala i srdce z kamene, nechal si umýt nohy s velkým pocitem zahanbení a úcty.

Řekl jsem ti to všechno, abych ti popsal svou bolest, jakou jsem zakoušel ve svém srdci pro nevděčnost a bezbožnost zrádce Jidáše, který tak, jak já jsem mu za sebe dal všechna znamení lásky a citu, tak mě zarmoutil svou nejhorší nevděčností.

(Pokračování)

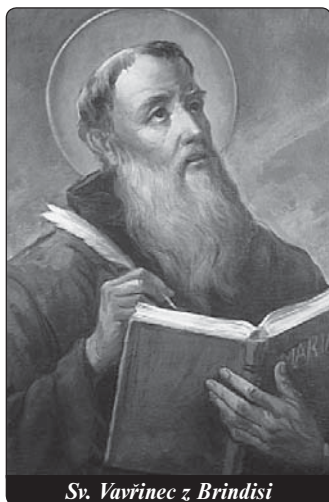
Překlad -Iš-

SVATÝ VAVŘINEC Z BRINDISI - pokračování ze str. 2

a vícekrát provinciálem a hlavním definítorem a nakonec generálním představeným v letech 1602-1605.

Vzor modlitby

Uprostřed vši práce pěstoval s výjimečnou horlivostí duchovní život, věnoval mnoho času modlitbě a zvláště slavení mše svaté, která mu trvalo často i hodiny, neboť byl zaujat a dojat památkou umučení, smrti a zmrtyvýchvstání Páně. Každý

Sv. Vavřinec z Brindisi

kněz ve škole světců, jak bylo často zdůrazněno v uplynulém Roce kněží, se může vystříhat nebezpečí aktivismu, tj. práce, která zapomíná na hluboké motivace služby, jen když pečuje o vlastní vnitřní život. Když jsem hovořil ke kněžím a seminaristům v katedrále v Brindisi, rodném městě svatého Vavřince, připomínal jsem, že aspekt modlitby je nejdůležitější pro život kněze, jestliže chce působit s co nejúčinnější Boží milostí a učinit svou službu plodnou. Modlitba je tou první službou, kterou je třeba prokázat společenství. A proto chvíle modlitby musí mít v našem životě opravdu prioritu. ... Jestliže nemáme vnitřní spojení s Bohem, nemůžeme dát vůbec nic ani druhým. Proto je Bůh první prioritou. Musíme si vždy rezervovat nezbytný čas, abychom byli v mod-

litbě ve společenství s naším Pánem. Proto s nezaměnitelným zápalem svého stylu povzbuzuje Vavřinec všechny, nejen kněze, aby pěstovali život modlitby jakožto způsob, jakým my mluvíme s Bohem a Bůh mluví s námi. „Ó, jen uvažme tuto skutečnost!“ – volá – „totiž že Bůh je skutečně přítomen, když s ním v modlitbě rozmlouváme, že opravdu naslouchá naší modlitbě, jen když i my se modlíme srdcem a myslí. A že je nejen přítomen a naslouchá, ale že může a touží rád a s velkým zálibným vyhovět našim žádostem.“

Posel míru

Jiný rys, který charakterizuje dílo tohoto syna svatého Františka, je dílo míru. Jak papežové, tak katolická knížata mu opakovaně svěřovali důležitá diplomatická poselství, aby potlačil rozpory a podpořil svornost mezi evropskými státy ohroženými v oné době tureckou mocností. Morální autorita, jaké se těšil, učinila z něho vyhledávaného rádce, jemuž naslouchali. Dnes jako v době Vavřincově potřebuje svět mír, potřebuje mírumilovné a mírotvorné lidi. Všichni ti, kteří věří v Boha, musí být vždy zdrojem a dělníky míru. Bylo to právě u příležitosti diplomatického poselství, kdy Vavřinec ukončil svůj pozemský život v roce 1619 v Lisabonu, kam se odebral za španělským králem Filipem III., aby projednal záležitost neapolských poddaných, které místní úřady utiskovaly.

Vavřincovo dědictví

Byl kanonizován r. 1881 a na základě své statečné a intenzivní aktivity, svých širokých a harmonických znalostí si vysloužil titul církevní učitel, který mu udělil blahoslavený papež Jan XXIII. v roce 1959 u příležitosti 400. výročí jeho narození. Toto uznání bylo Vavřinci z Brindisi udě-

Zajímavé podrobnosti ze života svatého Vavřince z Brindisi: V říjnu 1601 byl svatý Vavřinec požádán, aby se stal jedním z čtyř vojenských kaplanů, kteří provázeli katolické oddíly při jejich válce proti Turkům. Byl pak vyslán do Maďarska do Albareale a osvědčil svou odhodlanost a vydatnou duchovní pomoc během tureckého útoku.

Své známosti z diplomatických misí využil k zajištění prostředků na výstavbu kostela a kláštera v Brindisi. Pozemek pocházel z jeho rodného domu.

Před svou misí ke španělskému králi Filipovi III. byl varován před úkladnými vrahy. Vavřinec při jednání s králem 26. května 1619 předpověděl svou vlastní velmi brzkou smrt a králi samotnému předpověděl smrt do dvou let, pokud svým poddaným v Neapoli nepomůže. Vavřinec zemřel 22. července a existuje podezření, že byl otráven. Král však výstrahy nedbal, protežoval místokrále Ossunu a skutečně 31. března 1621 zemřel.

leno také proto, že byl autorem četných děl z oblasti biblické exegeze, teologie a spisů určených pro kázání. V nich nám nabízí organické uspořádání dějin spásy soustředěných kolem tajemství vtělení, největšího projevu Boží lásky k lidem. Kromě toho jako mariolog vysokých kvalit, autor sbírky homilií o Marii nazvané „Mariale“ ozřejmuje jedinečnou roli Panny Marie a potvrzuje jasné neposkvrněné početí a spolupráci na díle vykoupění, které uskutečnil Kristus.

S jemnou teologickou citlivostí popsal Vavřinec z Brindisi působení Ducha Svatého v životě věřících. Připomíná nám, že svými dary třetí božská Osoba Nejsvětější Trojice osvětluje a pomáhá našemu úsilí prožívat v radosti poselství evangelia. „Duch Svätý“ – píše svatý Vavřinec – „činí jho Božího zákona sladkým a zlehčuje jeho váhu, abychom zachovávali Boží přikázání s největší snadností, dokonce až se zalíbením.“

Chtěl bych doplnit tuto krátkou prezentaci života a nauky svatého Vavřince z Brindisi zdůrazněním, že celá jeho aktivita

byla inspirována velkou láskou k Písmu svatému, které znal široce z paměti, a přesvědčením, že naslouchání a přijímání Božího slova působí vnitřní přetvoření a vede ke svatosti. „Pánovo slovo“ – tvrdí – „je světlo pro rozum a oheň pro vůli, aby člověk mohl poznávat a milovat Boha. Pro vnitřního člověka, který žije milostí Božího Ducha, je chlebem a vodou, ale chlebem

Malebné městečko Brindisi

sladším nad med a vodou lepší než víno a mléko. ... Je to kladi-vo proti srdci, které se zatvrdilo v neřestech. Je to meč proti tělu, světu a ďáblu na zničení každého hříchu.“ Svatý Vavřinec z Brindisi nás učí milovat Písmo svaté a růst v důvěrnosti s ním, kultivovat každodenně přátelství s Pánem v modlitbě, aby každý náš skutek, každá naše aktivita měly v něm svůj počátek a své naplnění. To je zdroj, kterého musíme dosáhnout, aby naše křesťanské svědectví bylo zářící a bylo schopné přivádět lidi naší doby k Bohu.

Bollettino Vaticano
23. března 2011

Mezitulky redakce Světla

Překlad -lš-

Kláster kapucínů v Brindisi

prekážkou. Kdyby si byl onen augustiniánský mnich své osobní konflikty vyřešil ve své cele a ve své cele zůstal, nic by se nebylo stalo. Z jeho oprávněného protestu proti nepořádkům v odpustkové praxi se však stal odrazový můstek k veřejnému a otevřenému útoku na samotnou papežskou autoritu a svátostnou strukturu církve. A protože v tomto sporu mu scházela pokora a s ní i smysl pro realitu, rozešel se s církví tím způsobem, že ji prohlásil před celým světem za dílo ďáblava a papeže za Antikrista. Napadal je způsobem, který by dnes narazil na paragrafy tiskového zákona. Opření o jeho pojetí víry cítili se však různí nespokojenci oprávněni sloužit Bohu tím, co se jim právě líbí, ať už to byli různí náboženští blouznivci, nebo knížata, která uvítala příležitost, jak se „bez hříchu“ obohatit o církevní a klášterní statky. Bohužel o podklady pro své pamflety neměl Luther nouzi, protože zlořády zapříčiněné osobními hříchy odpovědných osob, které se prakticky projevovaly v politické i sociální oblasti, vyvolávaly velkou nespokojenost, takže široké masy přijímaly Lutherovy kritické útoky s velkým uspokojením.

Je pravda, že po tomto duchovním tsunami, které zanechalo za sebou velkou spoušť, nastal nový nebývalý rozkvět duchovního a církevního života, ale ten už se netýkal celé společnosti, jak tomu bylo před reformací, nýbrž paralelně s tímto rozkvětem vyrůstala nová, od církve odloučená společnost a v ní její noví proroci v postavách velkých filosofů, kteří si vzali za úkol postupně dokonat a odůvodnit emancipaci člověka ze závislosti na Bohu, jako by Boží existence závisela jen na naší dobré vůli, zda se nám pro naše plány hodí nebo nehodí. Byla to otázka času a příležitosti, kdy se tato nová mentalita dostane do pokušení zajistit si nadvládu a svrchovanost i nad dosud vládnoucí tradiční společností. Došlo k tomu poprvé paradoxně právě v zemi, která se zatím nazývala „nejdražší dcerou církve“ (viz str. 4).

-/š-

O tělesném utrpení našeho Spasitele bylo napsáno mnoho stránek. Může o něm vypovídat velmi odborně i lékařská věda, a to tím spíše, že je celé zdokumentováno velmi podrobně a velmi důkladně na Turinském plátně. Přibližují nám je také omilostněné stigmatizované osoby. Méně už se ví o mnohem větších a krutějších bolestech, jaké náš Pán prožíval ve svém srdci a ve své duši a které nejsme schopni docenit, protože nemáme ani představu, jak nekonečně něžné a citlivé je jeho Božské Srdce. Sdělení, která učinil Pán Kamile Battistě Varano, jsou proto pro nás nesmírně cenná, a to také proto, že ještě více než o samotném utrpení vypovídají o osobě Ježíše Krista a odhalují nám z dosud nevídané blízkosti Boží tvář.

Jsou mezi námi lidé, a jsou to často lidé vzdělaní a také vysoce postavení, kteří by „sukromá zjevení“, jakých se dostalo četným světcům a světicím, nejraději odepsali a vymazali z našeho vědomí. Snad je tomu tak proto, že díky apriorním předsudkům tato zjevení vlastně do hloubky nepoznali, a nemají proto potuchu, jaký poklad by chtěli jen tak hodit přes palubu. Těm, kteří si těchto zjevení oprávněně váží, vyčítají, že jim dávají přednost před Písmem a zvláště před evangeliem, ačkoliv skutečnost může být přesně opačná: právě díky těmto sdělením se holá a věčná skutečnost evangelia může proměnit v hluboké kontemplativní nazírání a odhalovat netušené skutečnosti. O mystických sděleních, která učinil sám Pán, může jen fantasta tvrdit, že si je omilostněné osoby samy vymýšlely. Obsahují nejednou takové podrobnosti a důvěrnosti, jaké může diktovat jen sama skutečnost a nemohou se zrodit v pouhé fantasii. Navíc „rukopis“ těchto sdělení v podání různých mystiků je tak charakteristický, že může být každému nezaujatému čtenáři nápadným svědectvím o jeho jediném autentickém autorství.

Tentokrát nás především zaujme úchvatné Ježíšovo vyznání, co prožíval, když svému zrádci umýval nohy. Připadá mi snad ještě více dojemné a strhující než sdělení týkající se Marie Magdalény. Proč? Protože je to zoufalý pláč Božího milosrdenství nad lidskou zatvrzelostí a současně dosud neodhalená skutečná tvář **trpící Boží spravedlnosti**. Jak nesmírně Mistr svého Jidáše miluje a jak rád by přitiskl na své milující srdce i podlého zrádce, ale není toho schopen ani jako Všemohoucí, protože sám zrádce to zatvrzele odmítá. Jaké větší vyznání lásky může Bůh prokázat hříšníkovi než umýt mu vlastními slzami jeho nohy? To, co udělala hříšnice svému Spasiteli za jeho odpuštění, to dělá sám Bůh svému učedníkovi za jeho zradu,

protože pláče nad jeho věčnou záhubou. Jsou to stejně hořké slzy jako ty, které mu stékaly po tváři, když říkal svému městu Jeruzalému: „Kolikrát jsem chtěl, a ty jsi nechťelo!“ Všechny tyto slzy by byly prázdné teatrální gesto, kdyby jak jeho národ, tak Jidáše nečekala nenávratně skutečná záhuba. Tento Ježíšův nářek zcela vyvrací názory o tom, že peklo není, anebo že je prázdné.

„Chápete, co jsem vám učinil?“ Všichni pochopili alespoň něco, ale Jidáš nepochopil vůbec nic. Jsme plni úžasu nad tím, kam až může dojít Boží láska, ale kam až může do-

jit také lidská zatvrzelost! Byly vysloveny různé teorie, co přimělo Jidáše ke zradě. Ať už to bylo cokoli, jeho problém byl především v tom, že nespolečně pracoval s Boží milostí, ale příliš dlouho a velmi věrně spolupracoval s ďáblem.

Ten, kdo četl Ježíšova sdělení kněžím, jak nám je předala ctihodná Conchita Armida, nemůže si při četbě Ježíšova nářku nad Jidášem nevzpomenout na jeho stesky, které adresuje vlašným, hříšným a nevěrným kněžím: „Jak velice je musím oplakávat v samotě svatostánků!“ „Nejsou má důvěrná sdělení vášnivým výkřikem lásky bez hranic?“ „Jak strašné je pro něžnost mého Srdce, když vidí, jak je ztracena kněžská duše!“

Obávám se, zda to není právě tato Boží upřímnost, co budí odpor u mnoha lidí, protože je staví tváří v tvář skutečností, o kterých nechťejí nic slyšet, aby nemuseli opustit svou vlašnost, svou duchovní lenost a svůj sebeklam. Je to však nebezpečná podpora hroší kůže, která může v rozhodujícím okamžiku způsobit konečnou zatvrzelost a necitelnost ke všem projevům Ježíšovy lásky a bolesti, jaké jsme svědky u onoho syna záhuby, pro kterého by bylo lépe, kdyby se vůbec nenarodil.

Jak málo znají Boží Srdce ti, kteří mu předhazují, jak se může dívat na utrpení, které dopadá na tento svět, a dokonce se nad tím pohoršují! Jen si vzpomeňte, co nám vzkázal Ježíš prostřednictvím své služebnice Consolaty: „Ó, nemyslete si, že bolesti země mě nedojímají; ale já miluji duše, chci je spasit, a abych dosáhl svého cíle, jsem nucen použít tvrdosti, ale věř, je to z milosrdenství. Duše na Mne hromadně zapominají a hynou, v bídě se vracejí ke Mně a jsou spaseny. Tak je to, abys věděla.“ „Jestliže dopouštím tolik bolesti ve světě, je to pro jediný cíl: spasit duše pro věčnost. Svět se řítí do záhuby...“ Jestliže taková slova odbývá někdo sarkastickou poznámkou, není to projev jeho zaslepené sebeobraně před vytrvalým naléháním Božího milosrdenství?

-/š-

Na slovíčko

Pondělí 11. 4. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Ztracená ovečka 7:05 Putování modrou planetou: Mexiko 7:40 Přejeme si... 7:55 P.S. 8:20 Židovský hřbitov v Rousínově 8:35 Pro vita mundi (2. díl): Leo Židek 9:20 Ratiboř, valašská dědina 10:00 Hudební okénko (6. díl) 10:30 Mauricius - nová hranice 10:50 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 11:00 Návštěva hlavního představeného v Africe 11:25 Cesty za poznáním: Hohe Tauern [P] 11:35 Sedmihlášky 11:40 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 11:50 Toulání 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Beethovenův Hradec [P] 12:45 Ekoauto (16. díl) 13:00 U Pastýře 14:00 Octava dies (618. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:30 Příběh jedné továrny ve městě K 14:45 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka (10. díl) 15:00 Bez hábitu (21. díl): Chemin Neuf (5) [P] 16:00 H2Onews (121. díl) 16:10 Obec Moravany nad Váhom [P] 16:20 GOODwillBOY VI. (7. díl) 17:00 NOEparáda (116. díl) [L] 17:50 Exit 316 (32. díl): Konzum [P] 18:15 Cesty za poznáním: Námaskard [P] 18:25 Sedmihlášky 18:30 Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. [P] 18:40 Semínka Božího slova [P] 19:10 Odeřaz po tvojom 19:20 Čtème z křesťanských periodik 19:25 Přejeme si... 19:40 H2Onews 20:00 Klapka s... (21. díl) [P] 21:00 Na koberečku (103. díl) 21:10 Cesty za poznáním: Havaj [P] 22:05 Noční univerzita: Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela 23:00 Baroko nad Cidlinou [P] 23:20 Cesty za poznáním: Victoria falls 23:30 Octava dies (618. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Otazníky: O uzdravení z křesťanského pohledu 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 12. 4. 2011: 6:05 H2Onews (121. díl) 6:15 Koncert Pavly Čichoňové 7:20 Pro vita mundi: PhDr.h.c. Pavel Žák 8:05 Gospelový sborník 8:15 Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou 8:45 Cesty za poznáním: Mekong Delta 8:55 Příběh jedné továrny ve městě K 9:10 Atlas Charity: Bohumín (Charitní dům svatého Františka) 9:15 Kříž svatého Františka 9:45 Divadélko Bubáček (10. díl) 10:00 Octava dies (618. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Ježíš - Pán a Mistr - P. Pavel Semela 11:25 Město Leopoldov 11:40 Sedmihlášky 11:45 Maminčiny pohádky: O ošklivé Pepině II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hudební okénko (6. díl) 12:35 Odeřaz po tvojom 12:45 Čtème z křesťanských periodik 12:50 Jen krok ať udělám: Bl. kardinál John Henry Newman 13:30 Putování modrou planetou: Mexiko 14:05 Kalvárie Moravská Třebová 14:25 Noemova pošta 2011: duben 16:00 H2Onews (121. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Přejeme si... 16:25 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel [P] 16:50 Patagonie [P] 17:05 Mauricius - nová hranice 17:25 Stará voda 17:30 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 17:55 Sedmihlášky 18:00 Noeland (37. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (9. díl): Po pěti prstech [P] 18:40 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 19:05 Sedmihlášky 19:10 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 19:30 Cesty za poznáním: Hohe Tauern 19:40 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2011 [P] 20:00 Misijní magazín (5. díl): Ukrajina [P] 21:05 Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2011 21:55 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: O galaxiích 2. díl 22:35 Obec Moravany nad Váhom 22:45 Židovský hřbitov v Rousínově 23:00 Příběh jedné továrny ve městě K 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si... 23:55 Čtème z křesťanských periodik 0:05 Jak potkávat svět (1. díl) 0:50 Z hora dané: Vendelín Baláž 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 13. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu (21. díl): Chemin Neuf (5) 7:15 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 7:25 Baroko nad Cidlinou 7:45 Klapka s... (21. díl) 8:45 Odeřaz po tvojom 8:55 U Pastýře 9:55 Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta

v skrytosti 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:55 Z pokladů duše: Vířá Marčík - Hraju s Bohem [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Havaj 13:00 Semínka Božího slova 13:40 P.S. 14:05 Ekoauto (16. díl) 14:20 JuniorTV Kopřivnice (15. díl) 14:40 Na koberečku (103. díl) 14:50 Sedmihlášky 14:55 Divadélko Bubáček (10. díl) 15:05 Návštěva hlavního představeného v Africe 15:30 Cesty za poznáním: Námaskard 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (116. díl) 16:50 Cesty za poznáním: Yellowstone NP [P] 17:00 V posteli chit-chat (8. díl) [P] 17:55 Octava dies (618. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:25 Sedmihlášky 18:30 Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. [P] 18:40 Jak potkávat svět (1. díl) 19:25 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka (10. díl) 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi [P] 20:20 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina [P] 21:10 Ratiboř, valašská dědina 21:45 H2Onews (121. díl) 22:00 Tygři oceánů (7. díl) [P] 22:35 Katolíci v Moskvě [P] 23:00 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 23:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:40 H2Onews (121. díl) 23:55 Koncert Pavly Čichoňové 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 14. 4. 2011: 6:05 H2Onews (121. díl) 6:15 Semínka Božího slova 6:50 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi 7:10 Hudební okénko (6. díl) 7:40 Příběh jedné továrny ve městě K 7:55 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 8:20 Přejeme si... 8:35 Divadélko Bubáček (10. díl) 8:45 Obec Moravany nad Váhom 8:55 Klapka s... (21. díl) 10:00 Noemova pošta 2011: duben 11:30 Cesty za poznáním: Hohe Tauern 11:40 Sedmihlášky 11:45 Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert Pavly Čichoňové 13:10 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires [P] 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Cesty za poznáním: Havaj 14:55 Sedmihlášky 15:00 Noeland (37. díl) 15:30 Židovský hřbitov v Rousínově 15:45 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Misijní magazín (5. díl): Ukrajina 17:15 Putování modrou planetou: Mexiko 17:50 Oklamany učení [P] 18:05 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 18:30 Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. [P] 18:40 Sedmihlášky 18:45 Pro vita mundi: PhDr.h.c. Pavel Žák 19:30 Pro zdraví (18. díl): Záchytná stanice [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2011 [P] 20:00 U NÁS [L] 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2011 22:00 Octava dies (618. díl) 22:30 Kříž svatého Františka 23:00 NOEparáda (116. díl) 23:50 Exit 316 (32. díl): Konzum 0:10 Zpravodajské Noeviny 0:25 V posteli chit-chat (8. díl) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 15. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 6:30 Večer chval 7:45 Národní park Podyjí - povodí Klaperova potoka (10. díl) 8:00 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: O galaxiích 2. díl 8:40 Cesty za poznáním: Námaskard 8:50 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 9:40 Skanzen Michalův státek 10:00 Na koberečku (103. díl) 10:10 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra 10:25 Cesty za poznáním: Havaj 11:15 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 11:40 Sedmihlášky 11:45 Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Semínka Božího slova 12:50 Oklamany učení 13:00 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi 13:25 Beethovenův Hradec 14:05 Baroko nad Cidlinou 14:25 Jen krok ať udělám: Bl. kardinál John Henry Newman 15:00 Kalvárie Moravská Třebová 15:15 Pro vita mundi: PhDr.h.c. Pavel Žák 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:20 Ratiboř, valašská dědina 16:55 Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta

v skrytosti 17:25 Letohrad - muzeum řemesel 17:50 Katolíci v Moskvě 18:15 Cesty za poznáním: Námaskard 18:25 Sedmihlášky 18:30 Maminčiny pohádky: O bílé nitce [P] 18:40 V posteli chit-chat (8. díl) 19:30 Exit 316: Konzum 19:45 H2Onews (122. díl) [P] 20:00 Kulatý stůl: Vzkříšení [L] 21:35 Cesty za poznáním: Námaskard 21:45 Na koberečku (103. díl) 22:00 Nedělní čtení: Květná neděle [P] 22:30 Přejeme si... 22:45 Misijní magazín (5. díl): Ukrajina 23:45 H2Onews (122. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:00 Putování modrou planetou: Mexiko 0:35 Tygři oceánů (7. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 16. 4. 2011: 6:05 H2Onews (122. díl) 6:15 P.S. 6:40 Ekoauto (16. díl) 6:55 Obec Moravany nad Váhom 7:05 Návštěva hlavního představeného v Africe 7:30 Léta letí k andělům: Ilja a Věra Rackovi 7:50 Divadélko Bubáček (10. díl) 8:00 Ve jménu Ježíše: Barbaři v Římě [P] 8:25 Sedmihlášky 8:30 Noeland (37. díl) 9:00 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 9:30 NOEparáda (116. díl) 10:20 Exit 316: Konzum 10:35 JuniorTV Kopřivnice (15. díl) 10:55 V posteli chit-chat (8. díl) 11:45 Cesty za poznáním: Yellowstone NP 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2011 12:25 Nedělní čtení: Květná neděle 12:55 Přejeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace aneb Vandrování (82. díl) 14:50 Hudební okénko (6. díl) 15:25 Příběh jedné továrny ve městě K 15:40 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž [P] 16:00 Křížová cesta (Sydney08) [P] 18:00 CHK0 Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) [P] 18:20 H2Onews (122. díl) 18:30 Maminčiny pohádky: O bílé nitce 18:40 Sedmihlášky 18:45 Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti 19:15 Cesty za poznáním: Hohe Tauern 19:25 Nedělní čtení: Květná neděle 19:55 Z pokladů duše: P. Martin Holík - Píseň o Bernardetě 20:00 Cesta k andělům: minorité bratr Bohdan a Robert [P] 20:50 Skanzen Zubnice [P] 21:10 Putování modrou planetou: Venezuela [P] 21:45 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires 22:10 Strážci beskydských šelem [P] 22:40 Patagonie 23:05 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) 0:05 Misijní magazín (5. díl): Ukrajina 1:05 Pro vita mundi (131. díl): Manželé Perašinovi [P] 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 17. 4. 2011: 6:05 Evangelium: 6. neděle postní - Květná neděle [P] 6:15 Nedělní čtení: Květná neděle 6:45 Oklamany učení 6:55 U NÁS 7:55 Katolíci v Moskvě 8:20 Přejeme si... 8:35 Baroko nad Cidlinou 8:50 Svědek naděje (5. díl): Řím 9:20 Evangelium: 6. neděle postní - Květná neděle 9:30 Mše svatá Květná neděle [L] 11:40 Na koberečku (103. díl) 11:50 Čtème z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Hudební okénko (7. díl) [P] 13:40 Cesta k andělům: minorité bratr Bohdan a Robert 14:30 Pro zdraví (18. díl): Záchytná stanice 14:40 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 15:30 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 16:00 Exit 316: Konzum 16:15 Noekreace aneb Vandrování (83. díl) [P] 16:25 Obec Moravany nad Váhom 16:35 Zikův svět zvířat (6. díl): U protinožců [P] 17:00 Noeland (38. díl) 17:30 Sedmihlášky [P] 17:35 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 18:00 V posteli chit-chat (8. díl) 18:50 Evangelium: 6. neděle postní - Květná neděle 19:00 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi 19:20 Divadélko Bubáček (11. díl) [P] 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (619. díl) [P] 20:30 Janáčkův máj 2009 - Ludgřevnice [P] 22:05 Po stopách Ježíše Krista: Léta v skrytosti 22:35 Patagonie 22:50 Cesty za poznáním: Námaskard 23:00 Nedělní čtení: Květná neděle 23:30 Oklamany učení 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Semínka Božího slova 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes si zvláštním způsobem přeji vyzvat vás k obrácení. Ode dneška ať začne ve vašem srdci nový život. Děti, přeji si vidět vaše „ANO“ a aby váš život byl radostným prožíváním Boží vůle v každém okamžiku vašeho života. Já vás dnes zvláštním způsobem žehnám svým mateřským požehnáním míru, lásky a jednoty v mém Srdci a v Srdci mého Syna Ježíše. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. března 2011

Ve dnech 6.–8. května 2011 se uskuteční **františkánská pouť do MONTICHIARI V ITÁLII – ROSA MYSTICA**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. **Odjezd:** v pátek 6. 5. 2011 v 16 hod. z Hodonína přes Mutěnice, v 18 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 8. 5. 2011 ráno. Cena 1 700 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. **Sobotní program:** návštěva Dómu, domek a hrob Pierriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR v 18.30 hod. Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel.: 518 370 892, mobil: 724 751 856, 720 382 976. Pouť vede P. Jaroslav Stříž.

Institut pro křesťanskou kulturu ve Znojmě-Hradišti zve srdečně zájemce o poznávání křesťanských kořenů Evropy na **májovou pouť** do Dolního Rakouska a Maďarska u příležitosti oslav 800. výročí narození sv. Anežky Přemyslovny **v sobotu 14. května 2011**.

Putujeme a modlíme se za nová kněžská a řeholní povolání. Uvítáme, jestliže si poutníci-ministranti vezmou vlastní ministrantské obečení. Poutníci ze vzdálenějších míst mohou po předchozí rezervaci přenocovat v klášterě sv. Hippolyta na Hradišti.

Přihlášky na pouť přijímáme na adrese: Institut pro křesťanskou kulturu, Křížovnická 26, 669 02 Znojmo-Hradiště; tel.: 728 272 760, e-mail: eva.balikova@seznam.cz, www.institut-hradiste.cz.

Příspěvek na organizační poplatky činí 750 Kč pro dospělé, 650 Kč pro děti do 15 let. (V ceně je zahrnuta doprava + vstupné + průvodce do historických objektů).

Sloup v Moravském krasu: 15. 4. – Květný pátek – hlavní pouť k počtě Panny Marie Bolestné. Mše sv. v 5, 6, 7, 8, 9, 10, 30 a 18 hod. Ve 13 hod. křížová cesta a svátostné požehnání. Ve čtvrtek 14. dubna v 18 hodin přípravná mše svatá.

Zpěvem a modlitbou budou zbožní věřící doprovázet Krista, svého Spasitele, **ŘÍMOVSKÝMI PAŠIJEMI o Květné neděli 17. dubna 2011**. Ve 13 hodin vyjdeme v Duchu a v Pravdě od misijního kříže z poutního areálu touž křížovou cestou, již kráčel náš Pán pro naši spásu od Večeřadla, kde se rozloučil se svou Matkou. Římovské pašije o 25 zastaveních jsou přesnou a pravděpodobně jedinou kopií Jeruzalémských pašijí, které již staletí v Davidově městě nejsou. Na 6,5 km dlouhou křížovou cestu doporučujeme obutí do nepohody. Kristovo utrpení – Passio Christi – budeme zbožně rozjímat na Římovských pašijích také na Velký pátek od 12 hodin.

Bližší informace na tel. čísle 387 987 244 • mobil: 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

Liturgická čtení

Neděle 10. 4. – 5. neděle postní

1. čt.: Ez 37,12–14
Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a.6b–8
Odp.: 7 (*U Hospodina je slitování, hojně je u něho vykoupení.*)
2. čt.: Řím 8,8–11
Ev.: Jan 11,1–45
Slovo na den: Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží.

Pondělí 11. 4. – připomínka sv. Stanislava

1. čt.: Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 4ab (*I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*)
Ev.: Jan 8,1–11
Slovo na den: Ani já tě neodsuzuji.

Úterý 12. 4. – ferie

1. čt.: Nm 21,4–9
Ž 102(101),2–3.16–18.19–21
Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)
Ev.: Jan 8,21–30
Slovo na den: Stále konám to, co se mi líbí.

Středa 13. 4. – připomínka sv. Martina I.

1. čt.: Dan 3,14–20.91–92.95
Dan 3,52a.52b.53.54.55.56
Odp.: ... *chvályhodný a srchované velebený navěky.*
Ev.: Jan 8,31–42
Slovo na den: Pravda vás osvobodí.

Čtvrtek 14. 4. – ferie

1. čt.: Gn 17,3–9
Ž 105(104),4–5.6–7.8–9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
Ev.: Jan 8,51–59
Slovo na den: Znáám ho.

Pátek 15. 4. – ferie

1. čt.: Jer 20,10–13
Ž 18(17),2–3a.3bc–4.5–6.7
Odp.: srov. 7 (*Ve své tísní jsem vyzval Hospodina, a vyslyšel mě.*)
Ev.: Jan 10,31–42
Slovo na den: Věřte skutkům.

Sobota 16. 4. – ferie

1. čt.: Ez 37,21–28
Jer 31,10.11–12ab.13
Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
Ev.: Jan 11,45–56
Slovo na den: Rozptýlené Boží děti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. DUBNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 4.		PO 11. 4.		ÚT 12. 4.		ST 13. 4.		ČT 14. 4.		PÁ 15. 4.		SO 16. 4.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	387	433	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	388	434	392	438	395	442	399	446	402	450	406	454	409	458		
Antifona k Zach. kantiku	388	434	392	439	395	443	399	446	402	450	406	454	409	458		
Prosby	388	434	392	439	395	443	399	447	403	450	406	455	410	459		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	410	459		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	389	435	393	440	396	444	400	448	403	451	407	455	410	460		
Závěrečná modlitba	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	410	459		
Nešpory:																
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	412	461
Antifony	386	432	390	436	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	416	465
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	386	432	390	437	394	441	397	445	401	449	405	453	408	457	416	465
Ant. ke kant. P. M.	387	432	391	437	394	441	398	445	401	449	405	453	408	457	416	465
Prosby	387	433	391	437	394	441	398	445	401	449	405	453	408	457	417	466
Záv. modlitba	389	435	389	435	393	439	396	443	400	447	403	451	407	455	419	468
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

BOHEMIA JESUITICA 1556-2006

Edítorka Petronilla Čemus

Dvousvazkový sborník Bohemia Jesuitica 1556-2006 je výstupem z mezinárodní vědecké konference, která byla uspořádána u příležitosti 450. výročí příchodu jezuitského řádu do Prahy. Je dosud nejobsáhlejším kompendiem o působení jezuitského řádu na našem území. Na 1512 stranách dvou svazků sborníku Bohemia Jesuitica se pracovalo šest let. Zahrnuje sedm společenskovědních oborů a na 10 kapitolách se spolupodílelo více než 100 autorů. Bohemia Jesuitica přináší poctivý, nezaujatý a historicky spolehlivý pohled na několikasetleté působení jezuitů v českých zemích, a to jak v duchovní oblasti, tak také v teologii, filosofii, přírodních vědách nebo umění.

Nakladatelství Karolinum

Váz., 161x230mm, 2 sv., 1512 stran, 650 Kč

DEN, KDY ZEMŘEL KRISTUS

Jim Bishop

Kniha pojednává o nejdramatičtějším dni v dějinách světa, kdy zemřel Ježíš Nazaretský. Začíná v 6 hodin večer, což je začátek židovského dne, kdy Ježíš s deseti apoštoly prošel průsmekem mezi Olivovou horou a horou Pohoršení do Jeruzaléma k Poslední večeři. Končí ve čtyři hodiny odpoledne následujícího dne, kdy byl Ježíš sňat z kříže.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 358 stran, 299 Kč

MODLITBA VE ŠKOLE KŘESŤANSKÝCH MISTRŮ

Pierre Francoeur

Autor ve své knize poukazuje na bohatství a rozmanitost křesťanské modlitby. Vybral si k tomu tyto duchovní mistry: sv. Benedikta z Nursie, sv. Františka z Assisi, sv. Ignáce z Loyoly, sv. Terezií z Avily, sv. Terezií z Lisieux a Madeleine Delbrêlovou.

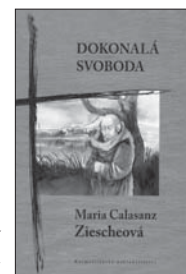
Každou z těchto osobností představuje ve třech kontextech: 1) světcův život a doba, v níž žil; 2) klíčové prvky jejich modlitby a 3) inspirace pro modlitbu v dnešním světě.

Paulínky • Brož., 114x175 mm, 80 stran, 99 Kč

DOKONALÁ SVOBODA

Maria Calasanz Ziescheová

Reedice známého románu, ve kterém k nám promlouvá svým životem Heřman z Altshausenu (1013-1054). Středověký šlechtic, jehož v dětství uvrhla obrna na invalidní vozík, se stal jednou z nejdůležitějších postav kláštera v Reichenau, ve kterém žil jako mnich. Je autorem známé modlitby Zdravas, Královno (Salve Regina) a notového přepisu gregoriánského chorálu. V románu Dokonalá svoboda se dočteme, jak se mladý šlechtic postupně probojovává k přijetí a naplnění svého údělu.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., A5, 263 strany, 249 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vítěk, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměna to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlašeni redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.